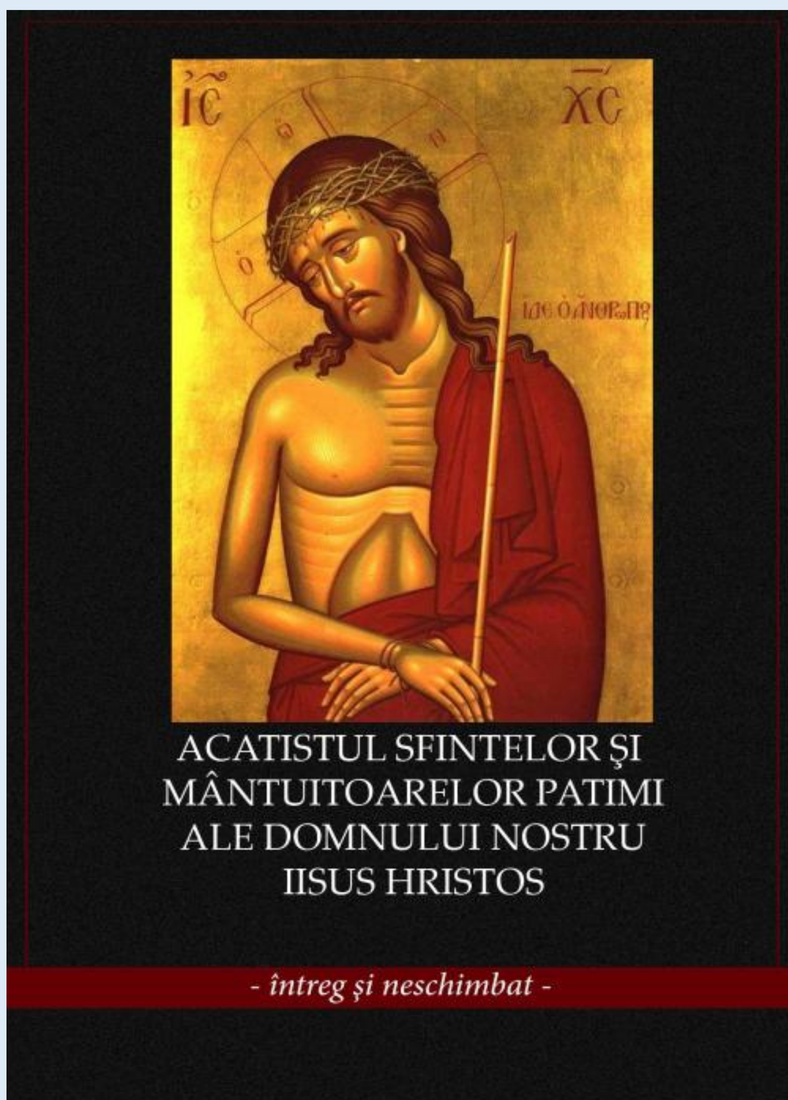
Acatistul Sfintelor şi Mântuitoarelor Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos

Materiale despre Săptămâna Patimilor (Săptămâna mare):

https://independent.academia.edu/emystea/S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na-Patimilor-(Mare)

https://archive.org/details/@steaemy?query=S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na+Patimilor+

***

Săptămâna Patimilor - Învăţături duhovniceşti:

https://www.academia.edu/42852743/S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na_Patimilor_%C3%8Env%C4%83%C5%A3%C4%83turi_duhovnice%C5%9Fti

https://archive.org/details/saptamana-patimilor-invataturi-duhovnicesti

&&&

Rugăciunile începătoare

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Troparul Sfintelor şi Mântuitoarelor Patimi: Astăzi s-a spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape. Cu cunună de spini a fost încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă a fost îmbrăcat Cel ce îmbrăca cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a liberat în Iordan pe Adam. Cu piroane a fost pironit Mirele Bisericii. Cu suliţa a fost împuns Fiul Fecioarei!

Închinămu-ne Patimilor Tale, Hristoase, arată-ne nouă şi slăvită Învierea Ta. (de trei ori)

Apoi: ***Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.***

Troparul Născătoarei de Dumnezeu: Taina cea din veac ascunsă şi de îngeri neştiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-Se întru unire neamestecată şi Crucea de bunăvoie pentru noi primind, prin care, înviind pe cel dintâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

Doamne, miluieşte ! (de trei ori)

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Psalmul 50

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.
9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte întru mine, Dumnezeule, şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.

13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fărădelege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, Ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.
19. Fă bine, Doamne, întru bună voirea Ta, Sionului şi să se zidească zidurile Ierusalimului.
20. Atunci vei binevoi jertfa dreptăţii, prinosul şi arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viţei.

***

Ortodoxie pentru vesnicie - Acatistul Sfintelor si Mantuitoarelor Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos intreg si neschimbat:
https://www.youtube.com/watch?v=7unARzLfBJU

&&&

Condacul 1

Stăpâne PreaÎnalte şi Doamne al cerului şi al pământului, pe Tine, Împăratul cel fără de moarte, văzându-Te mort pe cruce, făptura s-a cutremurat, cerul s-a înspăimântat, temeliile pământului s-au clătinat, iar eu înspăimântându-mă, închinându-mă, mulţumire aduc Patimilor Tale, care pentru mine Le-ai răbdat, şi mă rog ca tâlharul. ***Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!***

Icosul 1

Locul cetei îngereşti celei căzute voind a-l împlini cu noi, nu de la îngeri am primit ajutorul, ci Dumnezeu fiind pentru noi, Te-ai făcut om ca noi, ca pentru noi cei omorâţi de păcat să Te jertfeşti şi să ne aduci la viaţă prin jertfa Trupului Tău cel de viaţă dătător şi al Sângelui Tău celui prea scump. Deci, pentru iubirea Ta cea nemărginită, mulţumitori fiind noi, aducem cântările acestea:
Iisuse, Dumnezeule al iubirii, Cel ce atât de mult te-ai chinuit pentru noi;
Iisuse, Cel ce pe îngeri i-ai lăsat sus şi la oameni Te-ai pogorât,
Iisuse, Cel ce cu aceştia ai plinit locul cetei celei căzute,
Iisuse, Cel ce pe om asemenea îngerilor l-ai făcut,
Iisuse, Cel ce ai luat trup omenesc, ca pe om să-l îndumnezeieşti cu Trupul şi scump Sângele Tău,

Iisuse, Cel ce pe om cu hrană îngerească l-ai hrănit,
Iisuse, Pâinea vieţii,
Iisuse, Pâinea care S-a pogorât din cer,
Iisuse, viaţa cea fără de moarte,
Iisuse, îndestularea cea fără de sfârşit,
Iisuse, dulceaţa vieţii veşnice,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 2-lea

Văzându-Te îngerul în luptă stătut-a înaintea Ta întărindu-Te, când cu păcatele noastre ca şi cu o sarcină grea Te-a îmbrăcat pe Tine, căci Tu şi pe mine, cel pierdut, m-ai aflat şi pe umeri ridicându-mă, la Tatăl m-ai dus pentru care înalţ glas şi cânt: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Înţelegerea cea neînţeleasă a Patimilor celor de bunăvoie, iudeii n-au înţeles-o când, Tu Doamne, celor care în noaptea Patimilor Te căutau le-ai grăit; "Eu sunt", iar ei năvălind asupra Ta ca pe un făcător de rele Te-au legat şi Te-au dus. Deci, către Tine căzând cu frică şi cutremur grăim aşa:
Iisuse, Cel ce ca soarele căutat ai fost cu făclii,
Iisuse, Lumina cea adevărată, urât ai fost de întunericul cel evreiesc,
Iisuse, Lumina cea neapropiată, biruit-ai întunericul răutăţii,
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, vândut ai fost spre moarte de fiul întunericului,
Iisuse, Cel fără de vicleşug, sărutat ai fost cu sărutare vicleană de către vânzător,
Iisuse, Cel fără de preţ, vândut ai fost de oameni, dar ai rupt legăturile iadului,
Iisuse, Cel drept, cu cei fără de lege ai fost socotit,
Iisuse, Cel legat, dezleagă-mă şi pe mine de patimi,
Iisuse, Mielul cel dus la junghiere, îndreaptă-mă şi pe mine pe căile Tale,
Iisuse, Cel ce ai primit chip de rob, miluieşte-mă pe mine robul Tău,
Iisuse, Cel ce ai primit asemănare omenească, ridică-mă şi pe mine, robul Tău cel stricat,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 3-lea

Dumnezeiasca cunoştinţă având ai prevestit ucenicului întreita lepădare, iar el văzându-Te pe Tine, Domnul şi Învăţătorul lui, a plâns cu amar lepădarea lui. Ca şi dânsul cad şi eu la picioarele Tale şi mă rog Ţie; Caută spre mine şi înmoaie

învârtoşarea inimii mele ca să spăl cu lacrimi picioarele Tale ca păcătoasa şi să strig din adâncul inimii: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Preot fiind după rânduiala lui Melchisedec şi Arhiereu veşnic, stătut-ai înaintea arhiereului pământesc şi judecat ai fost, Stăpâne, de robul cel răzvrătit, căci lutul s-a ridicat împotriva olarului. Pentru aceasta cu frică aducem Ţie această cântare de laudă:

Iisuse, Cel nepreţuit, care ai fost preţuit de fiii lui Israil,
Iisuse, dorirea tuturor, Cel de Petru lepădat,
Iisuse, Dumnezeu şi om deplin, Cel de către Iuda trădat,
Iisuse, mângâierea mea, Cel părăsit de către ucenici,
Iisuse, Mieluşelul cel blând, sfâşiat de fiare,
Iisuse, Arhiereul cel veşnic, care ai intrat în Sfânta Sfintelor cu Sângele Jertfei Tale,
Iisuse, Cel fără de întinăciune, curăţeşte păcatele mele,
Iisuse, Cel lepădat de către cei păcătoşi, miluieşte-mă pe mine cel căzut,
Iisuse, Dumnezeule Cel preaînalt, înalţă mintea mea cea căzută în adâncul păcatului,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 4-lea

Viforul omorului de om avându-l iudeii înlăuntrul lor, s-au lepădat ca fii ai tatălui diavolului de Tine, Doamne, cel ce eşti Calea, Adevărul şi Viaţa, noi însă pe Tine Te mărturisim, puterea lui Dumnezeu pentru care sunt păstrate vistieriile înţelepciunii şi cântăm: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Auzind Pilat cuvintele Tale s-a minunat de dumnezeiasca Ta înţelepciune şi negăsind în Tine vină de moarte şi-a spălat mâinile, dar inima şi-a întinat-o, osândind pe Cel drept; pentru care noi, bătându-ne pieptul, cu frică strigăm:

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, întristat ai fost de cei fără de lege,
Iisuse, Fiul lui David, biciuit ai fost de cei păcătoşi,
Iisuse, Cel ce îmbraci crinii câmpului, dezbrăcat ai fost de hainele Tale,
Iisuse, Cel ce acoperi cu ape cele mai dedesubt ale pământului, scoate-mă din potopul păcatului,
Iisuse, Cel ce ai săturat cinci mii de bărbaţi în pustie, cu fiere şi cu oţet ai fost adăpat,
Iisuse, Viaţa cea adevărată, legat ai fost de stâlpul ocării,

Iisuse, Cel ce ai grăit oamenilor din nori, spăimântatu-s-au stihiile de Patima Ta,
Iisuse, Cel ce ai vindecat rănile tuturor, primit-ai răni în loc de mulţumire,
Iisuse, Cel ce pentru mine ai fost rănit, vindecă rănile mele,
Iisuse, Pâinea vieţii, satură-mă pe mine, flămândul,
Iisuse, Stânca din care a izvorât apă în vremea lui Moise, adapă-mă din Sângele scurs din coasta Ta,
Iisuse, Cel rănit pentru mine, vindecă-mi rănile păcatului,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 5-lea

Plin ai fost de răni şi de sânge, îmbrăcat ai fost cu mantie roşie, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, dezbracă de pe mine haina păcatului şi mă îmbracă în haina luminoasă a nepătimirii pentru care îţi cânt: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Văzându-Te pe Tine Isaia, marele glăsuitor între prooroci "plin de răni şi fără de cinste", cu frică a strigat: "Văzutu-L-am pe El neavând nici chip, nici frumuseţe", iar noi cu frică strigăm:
Iisuse, Fiul cel iubit al Tatălui, cumplit ai fost chinuit,
Iisuse, Cel ce ai fost lovit cu trestia peste cap, scoate din capul meu gândul păcatului,
Iisuse, ochii Tăi cei luminoşi plini au fost de sânge,
Iisuse, a cărui faţă a fost luminată mai mult decât lumina soarelui, scuipare a suferit de la cei răi,
Iisuse, Cel ce ai răbdat necinste de la oameni, cu slavă eşti încununat pe Tronul dumnezeirii împreună cu Tatăl şi cu Duhul Sfânt,
Iisuse, a cărui faţă nu o pot privi nici îngerii, lovită a fost cu palma de către făptura Ta,
Iisuse, Cel ce ai făcut voia Tatălui, bătut ai fost de către cei păcătoşi,
Iisuse, bunătatea cea nepreţuită, dispreţuit ai fost de oameni,
Iisuse, Cel ce fără de număr ai fost rănit, vindecă sufletul meu de rănile păcatelor,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 6-lea

Judecător al nevinovăţiei Tale s-a arătat Pilat, scoţându-Te în faţa poporului şi zicând: "Iată Omul, întru care nimic vrednic de moarte nu am aflat", iar iudeii ca nişte fiare sălbatice, vrând Sângele Tău cel prea scump, scrâşnind asupra Ta mai

tare strigau: "Răstigneşte-L, răstigneşte-L"; mântuieşte-ne pe noi, Doamne, de veşnica scrâ-şnire, ca să ne închinăm Patimilor Tale, strigând: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Strălucitor în lupta cu puterile întunericului ai fost Dumnezeule al oştirilor când a grăit Pilat iudeilor: "Iată Omul", iar Tatăl din cer te-a primit ca pe o jertfă de ispăşire, Mieluşelule dumnezeiesc; primeşte de la noi, Iubitorule de oameni, ca jertfă curată cântarea aceasta:

Iisuse, Cel încoronat cu spini de către fiii lui Israil, încununează-mă şi pe mine cu cununa vieţii,

Iisuse, Podoaba noastră, îmbrăcat ai fost cu hlamidă de ocară,

Iisuse, Capul Bisericii, clătinare de cap ai fost oamenilor,

Iisuse, Raza strălucirii Tatălui, batjocura oamenilor ai fost,

Iisuse, Făcătorule a toate, chinuit ai fost de făptura Ta,

Iisuse, Dumnezeule, ocară ai fost oamenilor şi defăimare poporului, miluieşte-mă de viermele cel neadormit,

Iisuse, Dumnezeule, răbdat-ai Patimi ca să mântuieşti firea omenească cea căzută,

Iisuse, Părinte bun, dă-mi căinţă ca şi fiului celui rătăcit,

Iisuse, strălucirea măririi Tatălui, luminează-mă pe mine cel întunecat,

Iisuse, Cel ce ai răbdat pe Trupul Tău răni, vindecă inima mea cea rănită de păcat,

Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 7-lea

Vrând să mântuieşti pe om din robia vrăjmaşului, Te-ai umilit Iisuse înaintea îngerilor şi a oamenilor, primit-ai pe Trupul Tău bătăi şi răni ca să mântuieşti pe tot omul care strigă Ţie: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Minunat s-a arătat răbdarea Ta, Stăpâne, când pe lemn fiind în Patimă n-ai ridicat cuvânt de blestem împotriva celor ce Te huleau, ci Te rugai Tatălui; "Părinte, iartă-i că nu ştiu ce fac", şi spălând pământul cu Sângele Tău de blestemul celor întâi-zidiţi ca să ne mântuieşti pe noi, cei ce-Ţi cântăm unele ca acestea:

Iisuse, bunătatea cea nespusă, care ai pătimit pentru noi,

Iisuse, Iubitorule de oameni, cu ură ai fost răsplătit pentru iubirea Ta,

Iisuse, Înţelepciunea lui Dumnezeu, Cel ce batjocorit ai fost de cei fără de minte,

Iisuse, Cel blând şi umilit cu inima, călcat ai fost în picioare de cei mândri,

Iisuse, suferit-ai chinuri amare, ca să ne tămăduieşti pe noi,

Iisuse, Cel fără de patimă cu Dumnezeirea, cu răbdare ai pătimit pentru mine, ca prin Patima Ta să mă mântuieşti,

Iisuse, Dumnezeule, mila mea, Cel ce fără de milă ai fost chinuit de toţi,
Iisuse, Cel ce cu Patima Ta ai întunecat soarele, luminează-mă pe mine cel întunecat,
Iisuse, Cel fără de ajutor în Patimă, ajută-mă pe mine păcătosul,
Iisuse, Cel ce ai zis: "Vulpile au vizuini şi păsările cuiburi, dar Fiul Domnului nu are unde să-şi plece capul" acoperă-mă pe mine sub acoperământul milei Tale,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 8-lea
Spăimântatu-s-a Petru când i-a văzut pe Moise şi pe Ilie stând în chip minunat lângă Tine, în muntele Taborului şi vorbind despre ieşirea Ta, cu uimire a strigat: "Doamne, bine este nouă aici", vrând ca Slava Ta dumnezeiască să rămână veşnic în lumea aceasta; iar Ioan stând lângă Cruce, cu inima sfâşiată de durere, alături de Preasfântă Maica Ta, primindu-şi înfierea, plin de recunoştinţă a strigat: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea
Cu Trupul sfâşiat de cele mai îngrozitoare chinuri, iar mai apoi răstignit pe Cruce, părăsit de ucenici, înconjurat de cei ce strigau spunând: "De eşti Tu, Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe Cruce", neavând pe nimeni aproape decât pe Maica Ta şi pe ucenicul iubit, cunoscând ei singurătatea în lume, din mijlocul chinurilor ai strigat: "Femeie, iată Fiul tău" şi ucenicului "Iată Mama ta"; iar noi cei înfiaţi, ca Magdalena, cu lacrimi cuprinzând prea curatele Tale picioare, cele pline de răni, strigăm unele ca acestea:
Iisuse, Cel ce ai fost judecat de judecători nedrepţi, ai milă de mine la Judecata Ta,
Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai răspuns prin cuvinte înaintea judecătorilor, iartă-mi cuvintele mele fără de judecată,
Iisuse, Bunătatea Tatălui, dispreţuit ai fost mai mult decât Baraba,
Iisuse, Pacea noastră, ca un răzvrătitor ai fost socotit,
Iisuse, Cel ce ai semănat sânge ca să răsară mucenici,
Iisuse, Cel ce ai purtat pe Crucea Ta toate păcatele noastre,
Iisuse, Cel ce ai fost osândit, Judecătorule, nu mă osândi pentru păcatele mele,
Iisuse, Cel ce n-ai folosit puterea în patimă, Tu eşti puterea mea, nu mă părăsi pe mine cel fără de putere,
Iisuse, Domnul Cel tare în războaie, căzut-ai sub Cruce în drum spre Golgota, ajută-mă să-mi duc crucea vieţii,
Iisuse, Cel ce ai fost necinstit de iudei, nu mă lepăda pe mine de la mărirea Ta,
Iisuse, Cel Unul - Născut al Tatălui, du-mă pe mine la Tatăl,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 9-lea

Toată firea s-a înspăimântat văzându-Te pe Tine spânzurat pe Cruce; soarele şi-a ascuns razele sale, pământul s-a cutremurat, catapeteasma bisericii, în două s-a rupt, iadul i-a dat afară pe morţii cei din veac; noi însă ne închinăm la locul unde au stătut picioarele Tale, strigând: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Ritorii cei cu aleasă vorbire nu sunt în stare să aducă laudă vrednică Patimilor Tale; mintea şi inima, sufletul şi trupul meu şi toate mădularele mele pe care le-ai răscumpărat, cu umilinţă închinându-ne Ţie strigăm:
Iisuse, Cel ce ai fost pironit pe Cruce, şterge păcatele mele,
Iisuse, păzeşte-mă în frica Ta,
Iisuse, Cel ce întinzi mila tuturor, întinde-mi şi mie mila Ta,
Iisuse, revarsă milele Tale peste mine păcătosul,
Iisuse, Mieluşelul lui Dumnezeu, cel ce ai fost înjunghiat pentru păcatele lumii,
Iisuse, Cel ce ai ieşit din mormânt ca dintr-o cămară, ridică-mă şi pe mine din mormântul păcatului,
Iisuse, Cel ce ai fost străpuns în coastă şi dintr-însa ne-ai izvorât nouă viaţă,
Iisuse, Jertfa cea vie, învredniceşte-ne şi pe noi din darurile răscumpărării,
Iisuse, Cel ce Ţi-ai întins mâinile pe Cruce, cuprinde-mă în dumnezeieştile Tale braţe,
Iisuse, Cel răstignit pe Cruce, răstigneşte şi trupul meu împreună cu toate patimile şi poftele mele,
Iisuse, Cel ce numeri mulţimea stelelor, numără-mă şi pe mine cu aleşii Tăi,
Iisuse, dă-mi darul ca să nu mai doresc altceva decât pe Tine,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 10-lea

Vrând să mântuieşti lumea, chemat-ai la mântuire pe cei păcătoşi; dat-ai lumină orbilor, auzire surzilor, grai muţilor, întărit-ai pe cei morţi şi duhurile cele necurate le-ai alungat; numai Israil cel îndărătnic nu Te-a cunoscut pe Tine şi nu cântă cu noi: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Iisuse, Cel ce te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină; gol şi dezbrăcat ai stat înaintea iudeilor pe Cruce, căci ostaşii împărţit-au hainele Tale, iar pentru cămaşă au aruncat sorţi. Dar stihiile, neputând suferi aceasta, cu perdea de întuneric Te-au acoperit, iar noi cu frică şi cu cutremur cântăm unele ca acestea:

Iisuse, Cel ce te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină, dezbrăcat ai fost de hainele Tale,
Iisuse, Cel ce îmbraci crinii ţarinii, îmbrăcat ai fost cu hlamidă de ocară,
Iisuse, Cel ce ai stat gol pe Cruce, cu cămaşă de întuneric Te-au îmbrăcat stihiile,
Iisuse, Cel ce cu suspine Te-ai rugat Tatălui: "Părinte, iartă-i că nu ştiu ce fac", iartă-mă şi pe mine,
Iisuse, Cel ce ai zis: "Părinte, în mâinile Tale îmi dau duhul Meu", primeşte şi sufletele noastre în mâinile Tale,
Iisuse, Cel ce Ţi-ai dus Crucea la locul Căpăţânii, ajută-mă să-mi duc şi eu crucea vieţii,
Iisuse, Cel ce ai intrat prin uşile încuiate la apostolii Tăi, intră şi în inima mea, cea întunecată de păcat,
Iisuse, Cel ce Te-ai înălţat la cer, înalţă-mă şi pe mine din lumea păcatului,
Iisuse, Cel ce şezi de-a dreapta Tatălui, ajută-mă să stau şi eu de-a dreapta Ta,
Iisuse, Cel ce ai fost adăpat cu fiere, adapă-mă şi pe mine cu scump Sângele Tău.
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 11-lea
Ospătând la cină pe ucenicii Tăi şi cunoscând vicleşugul vânzării, ai vădit la cina aceea pe Iuda; ştiindu-l pe el că nu se va îndrepta, ai vrut să arăţi tuturor că Te-ai dat de bunăvoie ca să răpeşti lumea de la cel străin. Îndelung-răbdătorule, pentru aceasta îţi cântăm Ţie: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea
Acestea zicea Domnul către iudei: "Poporul Meu, ce v-am făcut Eu vouă sau cu ce v-am supărat pe voi; pe orbii voştri i-am luminat, pe cei leproşi i-am curăţat, slăbănogul cel ce şedea în pat l-am vindecat. Poporul Meu, ce v-am făcut Eu vouă? Şi cum Mi-aţi răsplătit? În loc de mană, cu fiere, în loc de apă cu oţet şi în loc să Mă iubiţi, pe Cruce M-aţi pironit. De acum nu voi răbda; chema-voi neamurile Mele şi acelea Mă vor proslăvi, împreună cu Tatăl şi cu Duhul; şi Eu le voi dărui viaţă veşnică". Pentru care cântăm unele ca acestea:
Iisuse, Cel ce de la Tatăl ai venit şi ai Tăi nu Te-au primit,
Iisuse, Cel ce ai vădit pe cel ce avea să Te vândă,
Iisuse, Cel ce ai zis: "Ce bine i-ar fi omului acestuia să nu se fi născut", iartă-mă pe mine păcătosul,
Iisuse, Cel ce lui Petru, cel ce a plâns pentru lepădare, iarăşi i-ai încredinţat paşterea oilor Tale,
Iisuse, Cel ce ai ascultat pe orbul din naştere şi i-ai deschis ochii, iar pe ai iudeilor i-ai lăsat închişi ca să nu vadă Dumnezeirea,

Iisuse, Cel ce ai vindecat pe slăbănogul, vindecă şi slăbănogeala mea sufletească,
Iisuse, Cel ce ai curăţat pe cei păcătoşi, curăţă şi lepra păcatelor mele,
Iisuse, Cel ce ai adus mântuire casei lui Zaheu, adu mântuire şi casei sufletului meu.
Iisuse, Cel ce ai înviat pe Lazăr cel mort de patru zile, înviază şi sufletul meu şi hrăneşte-l cu pâinea sufletului Tău,
Iisuse, Cel ce ai fost răstignit pe Cruce, răstigneşte şi păcatele mele,
Iisuse, Cel ce ai sfărâmat porţile cele de aramă ale iadului, sfărâmă şi încuietorile cu care m-a închis păcatul,
Iisuse, Cel ce ai rupt zăvoarele cele de fier, rupe şi cătuşele păcatului de pe sufletul meu,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 12-lea

Pe Făcătorul Legii L-au cumpărat cei fără de lege de la un ucenic şi ca pe un călcător de lege L-au pus de faţă înaintea lui Pilat, strigând: "Răstigneşte-L", pe Cel ce le-a dat mană în pustie, iar noi urmând tâlharului celui drept, Îţi strigăm: ***Aliluia!***

Icosul al 12-lea

Răstignitu-Te-ai pentru mine ca să-mi dăruieşti mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă ca să-mi izvorăşti pâraie de viaţă; cu piroane Te-ai pironit, ca eu să cred şi prin adâncul Patimilor Tale să strig Ţie acestea:
Iisuse, Cel ce Ţi-ai vărsat Sângele prin moarte ca prin el să-mi dăruieşti mie viaţă,
Iisuse, Cel ce te-ai făcut blestem, pentru ca să mă scoţi şi pe mine din blestem,
Iisuse, Cel ce ai suferit moartea, ca să-mi dăruieşti mie viaţă veşnică,
Iisuse, Cel ce ai strigat: "Dumnezeul meu pentru ce M-ai părăsit?" nu mă părăsi pe mine cel ce zac în agonia păcatului,
Iisuse, Cel încununat cu spini, scoate spinii păcatului din inima mea,
Iisuse, Cel ce ai fost hulit de iudei, scoate-mă pe mine de la hula păcatului,
Iisuse, Cel ce ai împlinit taina răscumpărării, răscumpără şi sufletul meu,
Iisuse, Cel ce Te-ai răstignit pe Cruce, ca pe mine să mă vindeci,
Iisuse, Cel ce Te-ai dat legat pe Tine, ca pe mine să mă dezlegi,
Iisuse, Cel ce Te-ai dat morţii, ca pe mine să mă înviezi,
Iisuse, Cel ce te-ai pogorât în iad, ca pe mine să mă ridici,
Iisuse, Cel ce Te-ai ridicat la cer, ridică-mă şi pe mine, păcătosul,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O! Bunul meu Iisus Hristos, Dumnezeul meu cel îndelung-răbdător şi mult milostiv, primeşte această puţină rugăciune de căinţă şi mulţumire pentru Jertfa Ta, pe care o aducem Ţie din inimă; acoperă-ne pe noi şi ne apără de toată boala trupească şi sufletească şi de toţi vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, de diavolii cei răi şi fără de ruşine, de patimi şi de poftele rele; iar la sfârşitul vieţii mele să aud şi eu fericitul glas: "Vino, slugă bună", ca împreună cu toţi Sfinţii Tăi să-Ţi cânt în veci ***Aliluia!***

Apoi zi din nou:

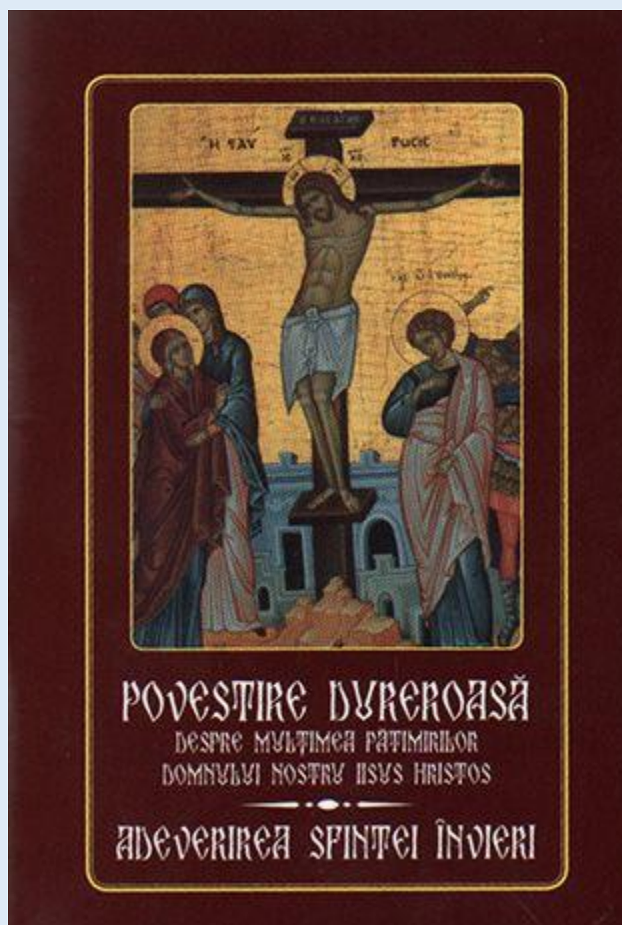
Icosul 1
Locul cetei îngereşti celei căzute voind a-l împlini cu noi, nu de la îngeri am primit ajutorul, ci Dumnezeu fiind pentru noi, Te-ai făcut om ca noi, ca pentru noi cei omorâţi de păcat să Te jertfeşti şi să ne aduci la viaţă prin jertfa Trupului Tău cel de viaţă dătător şi al Sângelui Tău celui prea scump. Deci, pentru iubirea Ta cea nemărginită, mulţumitori fiind noi, aducem cântările acestea:
Iisuse, Dumnezeule al iubirii, Cel ce atât de mult te-ai chinuit pentru noi;
Iisuse, Cel ce pe îngeri i-ai lăsat sus şi la oameni Te-ai pogorât,
Iisuse, Cel ce cu aceştia ai plinit locul cetei celei căzute,
Iisuse, Cel ce pe om asemenea îngerilor l-ai făcut,
Iisuse, Cel ce ai luat trup omenesc, ca pe om să-l îndumnezeieşti cu Trupul şi scump Sângele Tău,
Iisuse, Cel ce pe om cu hrană îngerească l-ai hrănit,
Iisuse, Pâinea vieţii,
Iisuse, Pâinea care S-a pogorât din cer,
Iisuse, viaţa cea fără de moarte,
Iisuse, îndestularea cea fără de sfârşit,
Iisuse, dulceaţa vieţii veşnice,
Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!

Condacul 1
Stăpâne PreaÎnalte şi Doamne al cerului şi al pământului, pe Tine, Împăratul cel fără de moarte, văzându-Te mort pe cruce, făptura s-a cutremurat, cerul s-a înspăimântat, temeliile pământului s-au clătinat, iar eu înspăimântându-mă, închinându-mă, mulţumire aduc Patimilor Tale, care pentru mine Le-ai răbdat, şi mă rog ca tâlharul. ***Iisuse al meu şi Dumnezeul meu, pomeneşte-mă pe mine, când vei veni întru Împărăţia ta!***

apologeticum.wordpress.com

Cugetare dureroasă la mulţimea Patimilor Mântuitorului nostru Iisus Hristos

Cele povestite aici sunt arătate de Dumnezeu prin Înger, celui dintre sfinţi părintelui nostru Dimitrie mitropolitul Rostovului.

***

Patimile sunt, prin Îngerul lui Dumnezeu, arătate celui dintru sfinţi, părintelui nostru Dimitrie, mitropolitul Rostovului în care arată şi plângerea Născătoarei de Dumnezeu. Pentru ca să înţeleagă tot creştinul cât a suferit Mântuitorul pentru noi şi cum că noi Îl răstignim iarăşi şi pe Maica Domnului o întristăm până la plângere cu fiecare păcat pe care îl facem.

Sfântul prooroc Ieremia, mai înainte de naşterea Domnului nostru Iisus Hristos, cu 620 de ani înainte, a spus despre vânzarea Mântuitorului, zicând: ***"Şi au luat treizeci de arginţi, preţul Celui Nepreţuit, care s-au preţuit de Fiul lui Israil, şi i-au dat pe ei pe Ţarina olarului, precum mi-a spus mie Domnul"***, şi nu numai pentru vinderea, ci şi pentru toată petrecerea Mântuitorului pe Pământ, şi pentru

toate minunile ce a făcut, şi patimile ce a răbdat, pe toate cu amănuntul le-au spus mai înainte, insuflaţi de Dumnezeu, proorocii.

Aţi auzit drept slăvitorilor creştini, în Sâmbăta trecută, despre Lazăr cel mort de patru zile şi înviat prin singura strigare a Mântuitorului: ***"Lazăre, vino afară!".*** Pentru care, prea slăvită minune, mulţime de noroade jidoveşti au crezut în Dânsul.

Aţi auzit şi despre intrarea cea minunată în Ierusalim, ce cinste şi cântare I-au dat noroadele şi mai vârtos pruncii jidoveşti, îndemnaţi fiind de Duhul cel Sfânt, din care pricină s-a cutremurat toată cetatea, zicând: "Cine este acesta?"

Unele ca acestea văzând (zice dumnezeiescul Matei), arhiereii şi cărturarii s-au mâniat, cu toate că ei şi mai înainte erau mânioşi şi crăpau de zavistie, de când i-a izgonit cu biciul de ştreang, din Biserică, şi mesele le-a răsturnat şi le-a împrăştiat banii lor, zicând: ***"Casa Mea, casa de rugăciune este, iar voi aţi făcut-o peşteră tâlharilor"***.

Asemenea şi de minunile cele multe şi peste fire ce s-au făcut de Domnul nostru Iisus Hristos, pe care ei singuri le auziseră şi le văzuseră; Nedumerindu-se ziceau: *"Vedeţi că nimic nu folosiţi, iată, lumea toată merge după Dânsul, şi vor veni alte neamuri şi vor strica Biserica şi Cetatea noastră şi locul acesta sfânt ni-l vor lua, şi noi vom rămâne robi şi de batjocură tuturor".*

Unele ca acestea cugetând ei şi zicând, şi mai vârtos văzând că nici într-un chip nu pot ei a-şi împlini voile lor, fiindcă Mântuitorul înaintea tuturor îi înfrunta şi îi certa foarte pe arhierei şi pe cărturari, ca pe cei ce se abătuseră de la Legea moisească.

Deci din unele ca acestea şi din cele mai sus zise minuni, umplându-se de răutate înveninată şi nevindecată intru inimile lor, şi mai vârtos, că chiar acum venise vremea ca Răscumpărătorul nostru Domnul, să se dea în mâinile oamenilor păcătoşi să-L răstignească, au început a se sfătui şi a căuta vreme cu prilej ca numaidecât să-L omoare pe El, pentru ca să nu tragă la Dânsul toate noroadele, şi pentru ca să nu-i mai certe pe ei pentru faptele lor cele rele.

"O, neam jidovesc, blestemat şi îndărătnic, cum vă sfătuiţi cele deşarte! Unde trebuia ca voi să vă veseliţi şi să vă bucuraţi că s-a născut din neamul vostru un făcător de bine şi doctor ca acesta, făcător de minuni, care în neamul omenesc nu s-a mai dat niciodată ca să facă cineva aşa prea slăvite minuni, minuni ca acestea, adică: surzii să audă, muţii să grăiască, leproşii să se curăţească, bolile cele

nevindecate şi de mulţi ani să se vindece, dracii din oameni să se izgonească şi morţii de pe paturi şi chiar din mormânt, ba încă de patru zile morţi şi împuţiţi, ca din somn să se scoale numai prin singur glasul Lui, cu adevărat neam neînţelegător şi fiii urâciunii sunteţi voi jidovilor".

Aţi auzit, iubiţilor fraţi, pentru ce s-au întărâtat neamurile, şi noroadele evreieşti au cugetat cele deşarte, şi pentru ce au stat de faţă împăraţi, arhierei, cărturari şi boieri? Aţi auzit pentru ce s-au sculat asupra Domnului şi asupra Unsului Lui? Să rupem dar, iubiţilor fraţi, legăturile lor, şi să lepădăm de la noi jugul lor, pentru că Cel ce locuieşte în Ceruri va râde de dânşii, şi întru mânia Sa îi va tulbura pe ei.

Aşadar, ticăloşii jidovi adunându-se de multe ori la sfatul lor, ziceau: *"De nu Îl vom ucide noi pe acest Iisus, fiul Mariei, să ştiţi cu bună seamă că va pieri legea noastră şi acest loc sfânt, şi vom rămâne să fim defăimaţi de toate neamurile".*

Deci s-au unit cu bătrânii şi cu cărturarii, şi cu arhiereii cei mai mari, care erau îndreptători ai anului aceluia, şi au zis: *"Mai bine este să moară Unul, decât să piară tot norodul".* Iată, aceasta nu de la sine au zis-o, ci Arhiereu fiind al anului, a proorocit că Hristos avea să moară pentru norod, şi a zis: *"Să-L ucidem, dar nu în Biserică, nici între norod, căci vedem că sunt mulţi din cei ce cred într-Însul".*

Deci s-au învoit între ei ca să dea arginţi mulţi ca să înşele pe vreunul din prieteni sau ucenic al Lui, ca să le arate unde s-ar afla El noaptea, într-un loc deosebit, şi prinzându-L să-L dea lui Pilat, prin mărturie mincinoasă, ca să-L răstignească pe Cruce, ca văzând noroadele, cele ce crezuseră într-Însul, că a murit cu o moarte de ocară ca aceea, se vor lepăda de Dânsul şi de învăţătura Lui, şi cu acest ticălos scop, gândeau ei, c-or să stingă cu totul pomenirea Mântuitorului şi a învăţăturii Lui, şi a prea slăvitelor minuni pe care porunceau norodului ca să nu le spună (minunile cele mari) nimănui, nevoind ei în tot chipul ca noroadele să creadă cum că El este înşelător, şi nu păzeşte Sâmbăta, şi că voieşte să strice Biserica lui Solomon ce au zidit-o în patruzeci şi şapte de ani, şi cum că numai cu Belzebut scoate dracii, şi alte multe minciuni de acest fel ziceau cei mai mari din cărturari, către norodul cel prostit.

Acestea văzând şi prea ticălosul diavol satana, şi socotind că este doar omul gol şi nu Dumnezeu şi Om, s-a bucurat foarte cu toate slugile lui şi a zis: *"Acum este vremea ca să izbândesc asupra Nazarineanului pentru toate nedreptăţile ce mi-a făcut mie, deci mă voi duce degrabă pe la prietenii şi apostolii Lui, ca să găsesc pe vreunul care să mă asculte, şi să fie robit cu iubirea banilor, şi aşa prin vreunul din apostolii Lui lesne l-aş da pe El în mâinile jidovilor".*

Şi venind satana în ceata apostolilor şi văzându-i pe dânşii cu postul şi cu rugăciunea într-amaţi şi de lumea aceasta cu totul neglijându-se, ci numai Stăpânului Iisus Hristos slujindu-I, nu s-a putut atinge de unii ca aceia, dar mai pe urmă văzându-l pe Iuda Iscarioteanul, nu multă osteneală a pus, şi îndată l-a aflat pe el gata la toate, fiindu-i inima rănită după averi.

Deci, Iuda miercuri de dimineaţă, fără să ştie cineva din apostoli, s-a dus în Ierusalim, pentru că Mântuitorul se afla în Betania, după cum spune evanghelistul Matei: ***"Că după ce L-au întâmpinat noroadele cu stâlpări, şi după lauda cea din gura pruncilor, lăsând pe ei au ieşit afară din cetate la Betania şi s-au sălăşluit acolo".***

Aşadar, precum s-a zis, mergând Iuda în Ierusalim, a înţeles el că bătrânii şi arhiereii atunci erau adunaţi iar la sfat asupra Învăţătorului lor, şi luând Iuda întru sine obrăznicie, a început aşa a se învăţa pe sine: *"Să-L dau pe Acesta, şi voi câştiga bani".*

Şi a mers degrabă unde era adunat sfatul jidovilor, şi bătu în uşă, iar ei au poruncit să-i deschidă, că-l văzuseră pe fereastră venind şi l-au cunoscut că este Iuda, ucenicul lui Hristos.

Şi intrând el la dânşii, i-au zis unii din cei mari: *"Ce trebuinţă ai la noi, prietene?"*

Iar el le-a răspuns fără nici o sfială: *"Eu am auzit că vă sfătuiţi pentru Nazarineanul, ca să-L prindeţi în mâinile voastre, şi nu puteţi din pricină că El umblă pe furiş din loc în loc. De este aşa precum eu am auzit şi am înţeles, apoi de-mi veţi da mie, şi eu Îl voi da pe El vouă, pentru că El la nici un om nu S-a încredinţat fără numai nouă, ucenicilor Lui, ba încă pe mine mă are cel mai aproape, că şi punga Sa mi-a încredinţat-o mie şi oriunde merge şi unde doarme, numai noi ştim, şi de veţi voi să facem tocmeală, că eu iscodind pe Dânsul cu amănuntul negreşit Îl voi da pe El în mâinile voastre".*

Unele ca acestea auzind jidovii din ticăloasa gură a ucenicului, foarte s-au bucurat, şi îndată i-au dat lui loc ca să stea între dânşii, şi el puţin şezând au început a-i da pricină să se săvârşească tocmeala mai în grabă, grăbindu-se ca să se întoarcă mai în grabă, să nu fie întrebat de ceilalţi apostoli unde a fost, şi se grăbea căci acum satana prinsese inima lui.

Jidovii văzând şi cunoscând că cu osârdia ce arată nu se va scumpi la preţ, au zis unii cam în şagă: *"Îţi vom da treizeci de arginţi dacă Îl vei da pe El în mâinile*

noastre", măcar că el cugetă ca şi până la o tocitoare (un fel de măsură) de bani să-I dea, numai să-L vadă cum voiau ei, căci pentru mulţimea norodului nu cugetau doar să-L prindă.

Şi noaptea nu ştiau unde petrece, şi se hotărâseră ca să nu scape neomorât de Paştile acelea, în orice chip ar fi.

Iuda socotindu-se puţin întru sine şi temându-se ca nu cumva socotindu-se ei să mai scadă din preţul cel hotărât întâi, a zis lor: *"Eu de la voi nu poftesc mai mult, daţi-mi treizeci de arginţi numai, şi să nu cumva să mă amăgiţi, şi eu la aceasta foarte mă voi sili".*

Atunci ei au început toţi a-l încredinţa şi a-I zice: *"Fă tu după cum ai făgăduit nouă, şi noi îţi vom da încă mai mult şi totdeauna îţi vom fi cu dragoste şi prieteni, şi la orice nevoie a ta să vii la noi, şi te vom ajuta".*

Intru acest chip săvârşind ei tocmeala, le-a spus Iuda pentru toate degrabă, cum că are a face Paştile în casa lui Zevedeu, iar ei începură a-l ruga cu dinadinsul pentru ca mai înainte de Paşti să Îl dea lor.

El îndată s-a făgăduit că va face după cererea lor şi le-a zis: *"Voi să fiţi pregătiţi, să alegeţi ostaşi viteji, care noaptea cu îndrăzneală, şi fără nici o temere să-L prindă. Iar eu când voi socoti vreme cu prilej bun, degrabă voi alerga la voi şi vă voi da ştire, şi banii atuncea îmi veţi da, când voi vesti vouă, şi când ostaşii venind Îl voi da în mâinile lor".* Şi aşa au săvârşit tocmeala şi mâinile şi-au dat între dânşii pe preţul hotărât, treizeci de arginţi, şi alte făgăduinţe ce-i mai dăduseră lui.

Închizând casa unde s-a făcut sfatul, s-au împrăştiat toţi jidovii la casele lor, iar Iuda grabnic s-a întors la Învăţătorul său, socotind că Domnul nu ştie nimic de cele ce s-au săvârşit de Dânsul.

Însă Domnul le şi ştia toate, însă nu i-a zis nimic, nici nu l-a arătat către ceilalţi apostoli, vrând să fie pace între dânşii până ce se va săvârşi Cina cea de Taină.

Deci Domnul aflându-se cu toţii în casa lui Simon, tatăl lui Lazăr, şi al surorilor lui, Marta şi Maria, şi sosind vremea ca să facă cei mai de pe urmă paşi spre Sfintele şi Mântuitoarele Patimi pentru noi, nu voia a se depărta de la Preacurata şi Iubita Sa Maică, ci pe cât putea o mângâia, şi spunea acoperit pentru Sfintele Sale Patimi, cu cuvinte ca acestea: ***"Acum zice, Fiul Omului va fi vândut în mâinile***

oamenilor păcătoşi şi-L vor batjocori, şi-L vor bate, şi-L vor scuipa, şi-L vor omorî, dar a treia zi va învia".

Atunci prea curata Fecioară, din cuvintele prea dulcelui său Fiu a cunoscut că a venit vremea Sfintelor Lui Patimi, ştiind acestea mai dinainte din Scripturile Sfinţilor prooroci, care adesea le citea, că se cade lui Hristos a pătimi şi a se da pe Sine pentru mântuirea multora, şi a veni la slava Sa.

Deci Preacurata, precum s-a zis, cunoscând şi mai vârtos văzând pe Fiul său foarte mâhnit, L-a întrebat zicând: ***"Fiul men prea dulce şi Dumnezeul meu, spune-mi mă rog, pentru ce Te văd eu aşa de mâhnit, că niciodată nu Te-am văzut aşa de întristat? Am auzit că vrei să te duci de la mine în Ierusalim, la jidovi, dar nu ştii, Fiul meu, de câte ori s-au adunat ei să Te omoare? Şi Tu iarăşi Te duci la dânşii şi vrei să faci Paştile acolo? Că eu am auzit că ai trimis doi apostoli ai Tăi să-Ţi gătească Paştile".***

Acestea zicând Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, şi apropiindu-se de Fiul ei, i-a zis în taină: ***"Fiul meu, am ceva să-ţi spun, însă nu aici între norod".***

Atunci Domnul S-a tras la un loc deosebit şi a zis: ***"Ce ai să-mi spui, iubită Maică a Mea?"***

Iar ea căzu la pământ plină de plângere şi de amare lacrimi, şi Domnul degrabă o sprijini şi o ridică, şi a zis către Dânsa: ***"Ah! Maica Mea, pentru ce ai făcut aceasta? Spune-mi, Maica Mea, ce ai, şi pentru ce atâta întristare te-a cuprins?"***

Atunci a răspuns Născătoarea de Dumnezeu şi a zis: ***"Ah, Fiul meu! nu ai poruncit Tu în lege a cinsti pe tatăl, şi pe maica ta şi întru toate a fi ascultători fii către părinţi?"***

Şi acestea zicând, iarăşi a căzut la prea curatele picioare ale Fiului său, cu lacrimi udându-le, şi Domnul ridicând-o, a zis: "***Ce este, Maica Mea, atâta tânguire? Ce faci şi Mie nu voieşti să-mi spui? Spune cu îndrăzneală Fiului tău orice cerere ai".***

Atunci Preacurata a zis: ***"Eu, Fiul meu prea dulce, Îţi voi spune numai ca o plecată roabă a Ta şi Maică, cu lacrimi Te rog să nu fiu neascultată de Tine, Fiul meu. Eu, Fiule, Îţi zic şi Te rog ca să nu mergi în Ierusalim, ci aici cu noi în Betania, împreună, să faci Paştile".***

Iar Domnul a zis către Dânsa: ***"Dar pentru ce, Maica Mea, să nu merg în Ierusalim"?***

Iar ea a zis: ***"Prea dulcele meu Fiu, mie acum mi-a spus Maria, sora lui Lazăr, cum că au venit nişte prieteni ai săi din Ierusalim şi i-au spus cum că cu bună seamă s-au sfătuit jidovii ca la această zi mare numaidecât să Te omoare pe Tine, că şi iscoade au trimis aici la Tine şi acolo ostaşi înarmaţi au gătit ca să Te prindă şi eu n-aş crede, dar văd că sufletul meu s-a mâhnit foarte întru mine, şi inima mea se taie, şi lacrimile, precum singur vezi, se varsă din ochii mei ca dintr-un izvor. Acestea, Fiul meu, socotesc, nu în zadar m-au împresurat; Pentru aceea Fiule Preadulce, renunţă mai bine de această cale şi nu mai merge la Ierusalim, că şi Tu singur ne înveţi ca să ne dăm în lături de oamenii cei răi dând locul mâniei".***

Aceste cuvinte auzindu-le Mântuitorul nostru a slobozit lacrimi şi a grăit către prea curata Sa Maică: ***"Fiindcă până acum nu venise vremea rânduită pentru patima Mea, pentru aceea de multe ori am scăpat din mâinile celor ce voiau să Mă prindă acoperindu-Mă cu Dumnezeirea Mea, precum când M-au suit în munte vrând să Mă arunce jos de acolo, ca să Mă piardă, Eu prin mijlocul lor am trecut, şi ei toţi au stat amorţiţi neputând a se apropia de Mine (a se atinge de Mine). Şi în alte rânduri sfătuindu-se ei să Mă omoare, nimic nu au putut să-Mi facă până acum, când a sosit ceasul cel mai înainte rânduit ca să-Mi dau sufletul Meu răscumpărare pentru tot neamul omenesc, şi să-l scot din tirania diavolului, că pentru aceasta M-a trimis Tatăl în lume izbăvire".***

Aceste cuvinte auzind prea nevinovata Fecioară, şi luând adevărata încredinţare acum, că avea să se înstrăineze de prea iubitul său Fiu, multă şi mare întristare şi plângere avea, a căzut la pământ ca o moartă, foarte lovindu-se, plângând şi zicând: ***"O, despărţire amară! O, lumina ochilor mei! Ce vrei să mă fac? Vai mie, cea străină şi sărmană, cum Fiul meu uitând milostivirea cea de Maică, singură acum mă lasă în lume!"***

Iară Domnul sprijinind-o cu mâinile Sale, foarte o mângâia cu cuvinte dulci, şi zicea către Dânsa: ***"Pentru ce, Maica Mea cea iubită, atât te sfărâmi cu întristare? Şi pe Mine Mă întristezi, şi zici că te las singură? Eu niciodată nu te voi lăsa singură, măcar de şi voi pătimi, însă toate de bună voie am a le răbda ca să fac ascultare Dumnezeului şi Părintelui Meu".***

Acestea făcându-se, degrab au prins de veste ***Sfintele femei***, care totdeauna erau pe lângă Născătoarea de Dumnezeu, şi alergând au apucat-o în mâinile lor din mâinile

Domnului, şi au zis către Dânsa: ***"Vai nouă, Doamna noastră! ce ţi s-a întâmplat de atât ai plâns şi te vedem cu totul slăbită?"***

Iar Preacurata abia putând a grăi, a început a le spune, zicând: ***"Ah! iubitele mele, de aţi şti voi pentru ce plâng eu, aţi plânge şi voi ca mine, că iată, Fiul meu şi Dumnezeul meu se desparte de noi astăzi, şi merge la Ierusalim să se dea în mâinile jidovilor ca să-L omoare".***

Atunci au zis ***Marta şi Maria***: ***"Doamna noastră, Stăpână, nu te întrista aşa de mult, că această tulburare a jidovilor nu s-a întâmplat numai o dată, ci de multe ori şi nu au putut să facă nimic, şi acum noi suntem încredinţate că precum pe fratele nostru L-a sculat din morţi cu puterea Dumnezeirii Lui, au doar nu va putea şi acum să se apere pe Sine de tulburătorii jidovi?"***

Atunci răspunzând Născătoarea de Dumnezeu a zis: ***"Drept grăiesc, o, Marto! Puternic este ca niciodată să poată pune mâinile pe El jidovii, dar iată că acum, după cum Însuşi Fiul meu mi-a zis, că a sosit ceasul ca să se dea pe Sine la patimi şi la moarte, ca să slobozească neamul omenesc de tirania diavolului!"***

Aceste cuvinte cu încredinţare auzindu-le Sfintele femei de la Născătoarea de Dumnezeu, au început şi ele a boci cu mare plângere şi strigare, împreună cu prea curata Fecioară tânguindu-se pentru despărţirea cea cu durere de Domnul nostru.

Deci Domnul nostru văzând şi auzind plângerea cea mare şi tânguirea lor, s-a întristat foarte, şi a început a se pregăti de cale, fiindcă acum trecuse de amiaza zilei de joi, şi cale era a merge ca trei mile de loc de la Betania până la Ierusalim. Şi poruncind apostolilor să se gătească de cale, au chemat îndeosebi pe Marta şi pe Maria, surorile lui Lazăr şi pe Maria Magdalena, şi a început a le învăţa ca să aibă mare purtare de grijă pentru prea curata Sa Maică şi să nu se depărteze de la Dânsa nicidecum, ***"ci să o mângâiaţi pe cât veţi putea, şi dacă va trece vinerea, să veniţi împreună la Ierusalim toate, că trebuie să fiţi şi voi acolo".***

Şi înţelegând de la oarecine, cum că Iuda Iscarioteanul în ziua trecută a fost la Ierusalim, dar nu ştia că a fost pentru vânzarea Fiului său, şi chemându-l i-a zis lui: ***"Prietene Iudo, tu ieri ai fost la Ierusalim, oare aşa este cu bună seamă cum am auzit prin alţii, că jidovii sunt pregătiţi ca să-L ucidă pe Fiul meu? Trebuie să fi auzit tu una ca aceasta".***

Iar ticălosul Iuda a răspuns: *"Nu Doamnă, nimic rău nu am auzit de Dânsul, eu am şi prieteni din jidovi, chiar din cei din sfatul lor, şi aceia negreşit mi-ar fi spus mie şi cum nu ţi-aş fi spus eu ţie, Doamna noastră?"*

Atunci a zis Născătoarea de Dumnezeu către Iuda: ***"O! prietene Iudo, de ai prieteni la sfatul jidovilor, foarte te rog să ai purtare de grijă pentru Fiul meu, şi de cumva vei simţi vreo tulburare, tu ca unul ce ai prieteni dintre dânşii, sileşte şi o potoleşte, sau măcar să vii degrabă şi să-mi dai de ştire, ca mergând, să mor şi eu lângă Fiul meu, aşa te rog prietene Iudo, să fii pânditor sănătăţii Lui, ca unul ce eşti mai de aproape precum singur cunoşti, că şi punga nu a încredinţat-o la nimeni altul în afară de tine, deci ţie ţi-L încredinţez".***

Iar Iuda a zis: *"Nu Doamnă, nicidecum nu te mâhni, că foarte mare purtare de grijă şi silinţă voi avea eu pentru învăţătorul nostru".*

O! Preasfinţită Maica Mielului celui fără de răutate, cum ai încredinţat unui tâlhar comoara nepreţuită? Lupului pe Mieluşel, şi celui rău pe Cel bun şi iubitor de oameni.

O! ticăloase Iudo: nu-ţi ajunge că pe Fiul Maicii L-ai vândut la moarte, ci încă şi pe Maică o înşeli cu minciunile tale! Cu adevărat, cuvintele tale Iudo, s-au muiat mai mult decât untdelemnul, şi acelea din urmă s-au aflat săgeţi.

Aşadar voind Domnul să nu lase pe prea iubita Sa Maică nemângâiată, a chemat-o la un loc deosebit unde se aflau şi celelalte sfinte femei, şi cuprinzând-o cu mâinile, cu ochii plini de lacrimi a sărutat-o şi a zis către Dânsa: ***"O, prea curată şi prea iubita Mea Maică! Îţi mulţumesc foarte pentru dragostea ta cea mare şi pentru osteneala ce ai arătat-o intru anii Mei cei puţini;***

Mulţumesc ţie, Maica Mea cea iubită pentru ascultarea ta cea cinstită şi cu durere spre Mine, Fiul tău, că M-ai hrănit cu ţâţele tale cele sfinte, şi M-ai îmbrăcat, şi M-ai încălzit, şi întru toate ai avut mare purtare de grijă cât am fost cu tine pe pământ, ca o adevărată Maică a Mea, că pentru trupul şi pentru silinţa ta, şi ascultarea cea cu osârdie acum nu-ţi pot răsplăti, iar cu Dumnezeirea Mea cu adevărat îţi voi răsplăti; şi mai mult decât pe toate maicile te voi proslăvi.

Deci acum prea iubită Maica Mea, te dau pe tine în mâinile lui Dumnezeu şi Tatăl Meu, iar Eu merg de voie să pătimesc şi pe Cruce răstignindu-Mă să-Mi dau sufletul pentru mântuirea lumii, însă nu te întrista prea peste măsură, că a treia zi Mă voi scula, şi Mă vei vedea, şi mult te vei bucura".

Aceste cuvinte auzindu-le prea nevinovata Fecioară, a pornit spre tânguire şi amară plângere, smulgându-şi părul cel frumos, şi căzând la pământ zăcea ca o moartă. Degrabă Sfintele femei au început a o spăla cu apă rece, până şi-a mai venit în fire, şi se nevoiau ele cât puteau a o mângâia, de-a pururea petrecând lângă Dânsa, după porunca ce o aveau de la Fiul ei.

Deci chemând Domnul pe Sfinţii apostoli întru acel ceas, au şi pornit la Ierusalim, şi venind au intrat în casa lui Zevedeu înaintea cetăţii, unde era gătită pentru Sfinţia Sa foişorul mai dinainte aşternut, şi toate gătite fripte şi pe masă puse, după obiceiul jidovilor, iar Iuda mai înainte de a ajunge Domnul la casa lui Zevedeu, s-a despărţit de apostoli, şi alergând în cetate unde erau jidovii adunaţi, le-a spus în scurt zicând: *"Iată, Nazarineanul a sosit acum în casa lui Zevedeu, precum v-am spus vouă de ieri"*, iar ei auzind foarte s-au bucurat, şi au voit ca să-l oprească pe Iuda că după ce va însera bine, să-i dea ostaşi care erau pregătiţi să meargă să-L prindă.

Dar Iuda a zis lor: *"Nu ştiţi voi nimic, nu ştiţi că El este Omul cu multe meşteşuguri, şi şezând eu aici până va însera, de unde ştim noi ce face El, şi în care loc se duce, dar voi fiţi gata şi staţi aici cu ostaşii, şi eu mă duc iarăşi la dânşii, şi dacă se va aşeza la masă cu ucenicii mai târziu, când voi socoti eu, îndată voi alerga la voi, şi luând ostaşi lesne Îl voi prinde"*.

Aşa, jidovii foarte împăcându-se cu sfatul lui Iuda, l-au şi îndemnat ca degrabă să meargă la Iisus, şi grăbindu-se s-a dus şi l-au întrebat pe el unii din apostoli unde a fost?

Iar el a zis că a încercat să cumpere oarece, ce ştia el că se potriveşte, ca să nu-l învinuiască.

Şi şezând Domnul au făcut Paştile după lege, precum zice dumnezeiescul Gură de Aur, întâi în picioare stând şi încinşi şi încălţaţi, ce încălţăminte rezemându-se în toiege, şi altele câte porunceşte legea făcând.

După aceea cele mai desăvârşite arătând ucenicilor, au aşezat şi Taina Paştilor noastre în foişor, noapte fiind, că zice: ***"Seara făcându-se, a şezut cu cei doisprezece apostoli"***, şi vezi că n-a fost acea pască a legii, pentru că cină şi şedere şi pâine a fost, iar acolo toate fripte pe foc şi nedospite.

Şi mai înainte de a începe cina s-a sculat de la cină şi şi-a pus hainele Sale jos, şi a turnat apă în spălătoare, El Însuşi făcându-le toate, încă împreună şi pe Iuda în-

fruntându-l, iar pe ceilalţi ucenici învăţându-i să nu caute să fie mai întâi. După spălare i-a învăţat zicând: ***"Cel ce vrea să fie mai mare, să fie mai mic decât toţi"***, Însuşi pe Sine punându-Se pildă. Şi mai întâi decât pe toţi pe Iuda a spălat Hristos, care stătuse întâi mai curând şi mai fără de ruşine; iar cel mai de pe urmă venind Petru.

Iar acesta mai fierbinte fiind decât ceilalţi, nu lăsa, pe Domnul zicând: ***"Doamne, Tu vrei să-mi speli picioarele? Nu vei spăla picioarele mele în veac".***

Şi îndată a auzit de la Învăţător: ***"De nu te voi spăla pe tine, Petru, nu vei avea parte de Mine".***

Atunci Petru a răspuns zicând: ***"Doamne, nu numai picioarele, ci şi mâinile şi capul, numai să fiu părtaş cu Tine".***

Deci a zis Domnul: ***"Nu trebuie să te spăl, că sunteţi curaţi, dar nu toţi".***

Şi arătându-le Înălţare prea slăvită, prin smerenie şi-a luat iarăşi hainele Sale şi a şezut şi a zis: ***"Voi pe Mine Mă numiţi Domn şi Învăţătorul vostru, şi Eu v-am spălat picioarele voastre. Şi voi datori sunteţi a avea dragoste şi a spăla picioarele unul altuia. Că pildă am dat vouă, că precum Eu am făcut vouă, şi voi să faceţi, ca să cunoască toţi că ucenicii Mei sunteţi. Amin, amin zic vouă, nu este sluga mai mare decât stăpânul, nici solul decât cel care l-a trimis pe el. De ştiţi acestea, fericiţi veţi fi de le veţi face".***

Şi alte multe învăţături tainice i-a învăţat şi le-a dat lor în acel ceas. Şi mâncând ei a spus de vinderea Sa care urma să se săvârşească de Iuda: ***"Arătat vă spun vouă că Fiul Omului în această noapte va fi dat la moarte de unul dintre voi, şi Fiul Omului va merge precum este scris pentru Dânsul, dar vai omului prin care Fiul Omului se dă, mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut omul acela".***

Tulburându-se ucenicii pentru cuvântul acela, au început a zice fiecare unul câte unul: ***"Au doară eu sunt Doamne?"*** Atunci a zis Iisus numai lui Ioan în taină: ***"Căruia Eu întinzând pâine îi voi da, acela este cel ce M-a vândut"*** (că de ar fi ştiut Petru cuvântul acesta, ca cel care era mai fierbinte şi mai râvnitor decât ceilalţi, ar fi ucis pe Iuda).

Şi luând Iisus pâine şi blagoslovind a frânt şi a dat ucenicilor zicând: ***"Luaţi, mâncaţi, acesta este Trupul Meu"***, asemenea şi paharul zicând: ***"Beţi dintru acesta toţi, acesta este Sângele Meu al Legii celei noi. Acestea să faceţi întru pomenirea***

Mea". Şi vezi că "pâine" zice când o numeşte Trupul Său, iar nu azimă. Să se ruşineze deci cei care aduc azima drept jertfă. Iar după săvârşirea Dumnezeieştilor taine, îndată a intrat satana în Iuda, că ispitindu-l pe el mai înainte, atunci s-a sălăşluit întru el cu totul, şi se scârbea foarte văzând că se face dovada la masă.

Deci sculându-se cu ucenicii Săi de la masă, s-a pornit a se pogorî în Getsimani şi pe cale venind a zis lor: ***"Voi toţi aveţi să vă smintiţi pentru Mine în noaptea aceasta, că scris este: "Bate-voi păstorul şi se vor risipi oile turmei".***

Iar Petru a zis: ***"Măcar şi toţi, dar eu nu mă voi lepăda de Tine".*** Şi era târziu, adică noapte adâncă, şi El a zis lui Petru: ***"Mai înainte până ce va cânta cocoşul de două ori te vei lepăda de Mine de trei ori"***, care a şi fost: ***"Că fiind Petru cuprins de mare frică, arătând Dumnezeu neputinţa firii omeneşti, şi pentru că încredinţase Lui lumea ca să cunoască Petru de la sine slăbiciunea firii, şi să fie milostiv spre cei păcătoşi".***

Şi ajungând la Getsimani nu a intrat în sat, ci s-a sălăşluit în oarecare grădină, ştiind că de acolo au să-L prindă. Atunci Iuda cunoscând bine cum că acolo are să rămână Domnul, a alergat îndărăt cât putea la adunarea jidovilor, dând de veste unde se află. Deci luând de la dânşii cei treizeci de arginţi şi ostaşii care erau pregătiţi cu felinare şi cu lumini, s-a pornit cu mare grăbire spre grădina de la Getsimani, dar Iuda încă pe cale fiind, le-a dat un semn zicând:

-*"Să luaţi seama foarte bine, nu cumva greşind să prindeţi pe vreunul din apostolic în loc de Hristos, ci să căutaţi la mine, pe care Îl voi cuprinde şi-L voi săruta, pe acela deodată să năvăliţi şi să-L prindeţi şi să-L loviţi bine cu câteva baltage, ca să-I mai lipsească puterea, şi să nu cumva să-L scăpaţi".*

Aşa Iuda învăţând pe ostaşi se apropia, iar Domnul se afla în grădina de acea parte de pârâul Cedrilor, atâta nevoindu-se întru rugăciune, că se făcuse sudoarea Lui ca picăturile de sânge ce pica pe pământ, şi zicea: ***"Întristat este sufletul Meu până la moarte"***; şi îngerul din cer I s-a arătat întărindu-L pe El, când şi apostolilor Le-a zis, găsindu-i a treia oară dormind: ***"Dormiţi de acum şi vă odihniţi, iată s-a apropiat ceasul, şi Fiul Omului se dă în mâinile păcătoşilor, sculaţi-vă să mergem, iată s-a apropiat cel ce M-a vândut!"***

Şi încă grăind El, iată Iuda, unul din cei doisprezece, a venit şi împreună cu el norod mult şi ostaşi cu săbiile goale, iar Domnul văzându-l de departe a ieşit afară din grădină intru întâmpinarea lor, şi le-a zis: ***"Pe cine căutaţi?"***

Iar ei au răspuns: *"Pe Iisus Nazarineanu"*.

Şi El a zis: ***"Eu sunt!"***; şi îndată auzind ei acest cuvânt, au căzut toţi pe spate ameţiţi, şi felinarele li s-au stins. După aceasta venindu-şi în fire, iar au aprins felinarele şi au intrat în grădină. Iar Domnul şi-n al doilea rând le-a zis: ***"Pe cine căutaţi?"*** Ca şi întâia dată iarăşi au căzut la pământ (cu feţele în sus).

După aceea iarăşi îndreptându-se, s-au sculat şi a zis Iuda către ostaşi: *"Eu mă mir de voi că sunteţi aşa de fricoşi şi becisnici, atâta de mulţi fiind, voi nu puteţi să prindeţi un om"*.

Atunci au zis ostaşii către dânsul: *"Dar tu pentru ce cazi pe spate ca şi noi? Noi ştim că tu ne eşti povăţuitor şi ne-ai zis că tu întâi Îl vei cuprinde şi-L vei săruta, şi acum vedem că nici tu nu te poţi apropia"*.

Şi iarăşi a zis Iuda: *"Ce trebuie sărutare, nu vedeţi că El singur aici înaintea voastră este, dar voi sunteţi cu totul neputincioşi"*.

Şi aceasta a făcut Domnul, ca să arate să cunoaştem noi, că nu când au vrut ei, ci când a voit El s-a dat a se prinde.

Deci vrând să se dea în mâinile lor, iar s-a înfăţişat înaintea lor a treia oară şi a zis: ***"Bine Iuda, prietene, pentru ce ai venit? Iată vremea este bună, fă ce voieşti".***

Atunci Iuda apropiindu-se îndată L-a cuprins şi L-a sărutat, iar ostaşii văzând că S-a lăsat de L-a cuprins Iuda, îndată sărind cu toţii L-au prins pe El, iar Petru scoţând sabia a lovit pe sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă.

Atunci a zis Iisus lui: ***Întoarce sabia ta în locul ei, că toţi cei ce scot sabia, de sabie vor muri, sau ţi se pare că nu aş putea Eu singur să Mă apăr".***

Şi a zis lui Malhus să pună urechea sa la loc şi îndată s-a vindecat.

Atunci apucându-L ostaşii, cu nemilostivire au început a-L bate cu săbiile şi cu ciomegile şi fiecare cu ce avea în mâini, şi legându-I mâinile la spate, I-au pus la grumaz un ştreang şi-L trăgeau la deal cu grăbire, cu mare batjocură şi cu strigări mari şi fără de orânduială, cât să suie la văzduh glasurile lor, încât toată cetatea s-a speriat şi toţi s-au deşteptat din somn, şi trăgându-L aşa cu mare batjocură, au ajuns la curtea lui Anna arhiereul, care era îndreptător jidovilor, unde era adunată

toată mulţimea aşteptând cu mare bucurie aducerea Domnului nostru Iisus Hristos, cea cu necinste.

Atunci Sfinţii apostoli, de frică, toţi s-au ascuns pe unde puteau, numai Sfinţii Ioan şi Petru mergeau după Iisus, şi fiind Ioan cunoscut arhiereului, a intrat împreună cu Iisus în casa adunării, iar Petru şedea afară cu slugile, ca să vadă sfârşitul, unde şi lepădările de Hristos a făcut.

După aceea mai apropiindu-se Petru de uşa casei unde era Domnul cu mâinile legate, a căutat Domnul spre Petru, şi cu acea căutătură a Domnului îndată şi-a cunoscut Petru greşeala, atunci şi cocoşul a doua oară a cântat; şi ieşind el din curte s-a ascuns într-o peşteră plângând cu amar, şi nu a ieşit din acea peşteră până în ceasul acela când a înviat Hristos din morţi.

Iar Domnul a stat legat în curtea lui Anna şi mulţimea ostaşilor celor peste o mie nu înceta bătându-L cumplit şi înoindu-I feluri de dureri, până ce jidovii începură a trimite cu batjocură cu mâinile legate şi cu bătăi de la unul la altul, adică: Anna L-a trimis la Caiafa, apoi Caiafa iarăşi L-a trimis la Anna, după aceea L-a trimis la Pilat; apoi Pilat la întâia cercetare ce a făcut a cunoscut că nici o vină nu are şi L-a trimis la Irod, fiindcă se întâmplase să fie şi Irod în Ierusalim în acele zile. Şi Irod la întrebările ce i-a pus, negăsind nici un răspuns pe care el îl aştepta ca şi vreo minune să vadă de la Domnul, deşi batjocorindu-L şi el de ajuns, L-a trimis iarăşi la Anna.

În aceeaşi umblare de la unii la alţii, a suferit Domnul foarte grele munci: lovituri, scuipări, palme, pumni, bice şi tot felul de răni care de oameni nu s-ar fi putut şti, nicidecum mulţimii muncilor, dacă nu prin îngeri nu s-ar fi arătat celui dintre sfinţi, părintelui nostru Dimitrie, mitropolitul Rostovului.

Deci Anna arhiereul iarăşi L-a întrebat cu tot dinadinsul de ucenicii şi de învăţătura Lui, atunci Domnul i-a răspuns: ***"Eu totdeauna am învăţat în Sinagogă şi în Biserică unde toţi iudeii se adună şi întru ascuns nu am grăit nimic ce Mă întrebi. Întreabă pe cei ce au auzit ce am grăit lor".***

Aceasta zicând Iisus, una din slugile ce sta înainte, anume Malhus cel vindecat la ureche de Domnul, aşa de tare L-a lovit peste gură cu înarmată mână de fier, încât s-a auzit în toată curtea, şi dinţii din gură I se strămutară, şi îndată Domnul a căzut la pământ şi s-au închipuit toate degetele acelei înveninate mâini pe faţa Domnului, şi mult sânge din gură şi din nas I-a curs.

Atunci a zis Domnul: ***"De am grăit rău, mărturisesc de rău, iar de am grăit bine, de ce mă baţi?"***

Iar el îndată a răspuns zicând: *"Dar pentru ce aşa răspunzi arhiereului?"* În afară de acea palmă de fier a mai primit încă o sută două lovituri cu palmele peste sfântul Lui obraz.

Deci când era Vineri în faptul zilei L-a trimis Anna legat iarăşi la Pilat, dregător roman, unde s-a adunat toată mulţimea jidovilor, şi toţi cei mai mari, cu feluri de mărturii mincinoase, silindu-se mai degrabă să-L dea morţii, fiindcă trecuse vremea să mănânce ei Paştile, că în noaptea aceea li se cădea lor să mănânce Paştile. Dar pentru uciderea lui Hristos le-a mutat, precum spune şi Sfântul Ioan Gură de Aur.

Acolo însă, la Pilat aflându-se Domnul, multe întrebări I s-au făcut, şi într-o temniţă la puţin ceas L-a vârât în butuci de piatră, până s-au adunat mărturiile cele mincinoase. Tot acolo a fost legat aşa tare la stâlpul de piatră cu spatele, încât a despicat dumnezeiescul Lui piept.

Tot la acel stâlp atâta a fost strujit cu mărăcini clenciuroşi şi înghimpoşi, încât când L-a dezlegat de la stâlp a căzut pe pământ, neputând să stea pe picioare nicidecum, ci se tăvălea în sânge sub stâlpi, şi chiar în ceasul acela ar fi urmat nevoie să moară, dacă nu Dumnezeirea ar fi sprijinit pe omenire, ca după toate înfricoşatele munci, pe Cruce să-Şi dea Preasfântul Său suflet.

Deci Pilat după toate cruntele bătăi ce I-au rânduit (nu numai doar că ar potoli mânia cea sălbatică a jidovilor), voia să-L sloboadă, văzând că nu are într-Însul vină, aducându-Şi încă aminte şi de obiceiul pe care îl au ca să sloboade la tot praznicul câte un vinovat, socotind că-L vor ierta pe El, măcar pentru hatârul şi cinstea praznicului.

Şi ei mai cumplit întărâtându-se strigau: *"Nu pe acesta, nu, ci pe Baraba! De vei slobozi tu pe acesta nu eşti prieten Cezarului. Noi asupra ta vom da pâră la împăratul, că noi L-am adus la tine, ca pe cel vrednic de moarte, şi tu voieşti a-L slobozi? Noi de acum cu tine ne vom judeca la împăratul Cezarul, că pe El, împotrivnic, tu voieşti a-L acoperi, de nu ar fi fost Acesta tulburător sfatului nostru. Şi arhiereii nu L-ar fi dat ţie prin mărturii dovedite că este dator să moară".*

De aceste atitudini Pilat se temu foarte, şi măcar că-L ştia pe Dânsul cu totul nevinovat, însă spălându-Şi mâinile şi împreună cu spălarea mâinilor, spălându-şi şi

inima de toată milostivirea a zis: *"Nevinovat sunt de sângele Dreptului Acestuia, voi veţi vedea".*

Atuncea au zis toţi strigând: *"Sângele Lui asupra noastră, şi asupra feciorilor noştri"*; şi îndată Pilat făcând pe voia lor, a slobozit pe Baraba tâlharul, iar asupra lui Iisus a slobozit hotărârea morţii Lui întru acest chip: *"Eu, Pilat din Pont, stăpânitor pe împărăţia romanilor în divanul cel mare al domniei mele, judec şi hotărăsc şi osândesc pe Cruce pe Iisus ce se cheamă de norod Hristos Nazarineanul, Om răzvrătitor împotriva legii lui Moise, şi a mare încuviinţat împărat al romanilor, Tiberiu Cezarul, numindu-se pe Sine Fiul lui Dumnezeu şi Împărat al lui Israel, ameninţând cu stricarea Ierusalimului şi Sfintei Biserici, nevrând să ştie de frica Cezarului, având încă îndrăzneala a intra cu mulţime de norod în oraşul Ierusalimului şi în Sfânta Biserică, ca un Împărat biruitor, cu ramuri de finic".*

"De aceea orânduim pe întâiul sutaşul nostru Corneliu să-L treacă pe El în public prin oraşul Ierusalim, legat, biciuit şi îmbrăcat în Porfiră, încununat cu o cunună de spini, ducându-Şi Însuşi Crucea Sa pe umeri, ca să fie pildă tuturor făcătorilor de rele".

"Către acestea poruncim să-L treacă dimpreună cu doi tâlhari ucigaşi, şi să-L scoată prin poarta ce se zice Antonina, şi să-L ducă tot prin public la Muntele făcătorilor de rele, numit Golgota, şi acolo să-L răstignească pe Cruce, pironit cu piroane de fier, după obiceiul osândiţilor, în obşteasca privire a tuturor, şi poruncim: ca nimeni, de orice treaptă sau numire va fi, să nu îndrăznească a opri această hotărâre de mine dată, povăţuită şi săvârşită cu toată buna cuviinţă spre osânda abaterii Acestui evreu, fiind pe temeiul legiuirilor şi a pravilelor împărăţiei romanilor. Către acestea va pune deasupra Crucii şi scrisoarea aceasta a vinovăţiei Lui în trei limbi: elineşte, romaniceşte şi evreieşte, adică: "Iisus Nazarineanul Împăratul Iudeilor..."

În anul de la zidirea lumii 5504, martie în 23, deci după ce a săvârşit Pilat hotărârea morţii lui Iisus şi L-a dat ostaşilor ca să-L răstignească, le-a zis şi aceasta: *"Iată, vi-L dau ca să-L munciţi cum ştiţi, numai aceasta să ştiţi, că El este dator ca pe Cruce să moară, iar nu în alt loc, căci apoi veţi fi foarte rău pedepsiţi".*

Cu aceasta a mai îmblânzit cruzimea ostaşilor; că de nu le-ar fi zis aceasta, nici nu ar fi mai prins ei pe Simon Chirineul ca să ducă Crucea cea foarte grea; ci ar fi bătut pe Domnul până la moarte, când nu mai putea să-Şi ducă Crucea, slăbit fiind cu totul şi însângerat de multele şi cumplitele bătăi.

Iar pentru toată mulţimea Sfintelor Lui Patimi să se scrie, că numai suspinuri umilite din inimă, mai înainte de moarte pe Cruce, a slobozit de 109 ori; asemenea picături de lacrimi în toată vremea pătimirii Sale a vărsat din ochi 67200, iar picături sângerate din ochi şi din tot trupul au fost de 11 ori câte 108 mii şi 225, care fac 1188225, adică un milion una sută optzeci şi opt de mii două sute douăzeci şi cinci.

De părul capului şi de barbă, tras şi târât a fost de 78 de ori, poticnindu-se şi căzând la pământ, începând de la grădina unde L-au prins, până la Anna arhiereul, de 7 ori.

Când Îl împingeau până la poticnire, I s-au dat lovituri la picioare şi la fluiere 173; ridicat fiind de la pământ de păr şi de funia ce I-a fost în grumazii Lui, de 23 ori.

Tifle peste obraz şi peste gură, şi între ochi, a primit 28.

Peste grumazi s-a lovit de 25 ori.

Peste cap şi peste piept a primit lovituri 28.

De stâlpi a fost izbit o dată de moarte.

De pământ iarăşi, a fost trântit de 3 ori.

La stâlp a fost bătut cu toiege de spini clenciuroşi, cu biciuri noduroase rău înveninate şi cu lanţuri de fier, în muchii.

A primit lovituri 6666; iar deosebite răni au fost 5000, şi încă peste acelea I s-au mai adăugat altele mai cumplite, încât de multe ori după fire ar fi urmat să moară precum s-a mai zis, dar cu Dumnezeirea să întărească omenirea, ca după aceea prea multe şi grele pătimiri pe Cruce să aibă.

Deosebite răni şi vânătăi au fost pe Trupul Domnului 1199, pe cap au fost împunsături de cumplită cunună de spini 1000, fiindcă cununa s-a pus şi s-a luat de pe cap de peste 50 de ori.

Lovit a fost peste cap şi peste cununa de spini, cu trestia şi cu toiegile din toată puterea, de 40 de ori, dintru care lovituri au trecut ghimpii unii mai adânc decât alţii în capul Domnului, 5 până la creieri. Şi după învierea Domnului au rămas în cap trei ghimpi.

Scuipări în Sfânta faţă a primit 100, tras fiind încoace şi încolo cu batjocură de nas de 20 ori, de urechi aşişjderea a fost scuturat de 30 de ori. A mai căzut foarte rău când îşi ducea Crucea la deal la Golgota, de 5 ori şi a primit lovituri de moarte de 19 ori, când şi luându-I Crucea de deasupra Lui, a silit pe Simon Chirineanul să o ducă.

Acestea aşa săvârşindu-se, prea curata Fecioară Născătoare de Dumnezeu Maria nimic nu ştia de înfricoşatele munci ale Fiului său, fiindcă ea se afla în Betania în casa lui Lazăr împreună cu surorile lui şi cu alte femei care neîncetat o mângâiau, şi o păzeau de aproape cum le poruncise Domnul, şi măcar că nu ştia nimic de Fiul ei Cel iubit, însă de plângere nu înceta nicidecum, cunoscând cu duhul că Fiul ei pătimeşte.

Iar vineri de dimineaţă au venit oarecare prieteni ai Martei şi ai Mariei din Ierusalim la Betania, şi le-au spus în taină toate cu mare jale, pentru cumplitele patimi ale Mântuitorului şi cum că L-au osândit ostaşii ca să-L răstignească pe Cruce; iar prea curata Fecioară înţelegând din casă de unde se afla singură întru mâhnire, pentru venirea lor de la Ierusalim, începu a-i întreba cu tot dinadinsul cu mare durere zicând: ***"O! prieteni iubiţi, spuneţi-mi adevărul, vă rog, ce s-a întâmplat cu Fiul meu, şi cum se află?"***

Iar ei după cum erau învăţaţi de Marta, vrând să tăinuiască, au zis: *"Nimic, Doamnă, rău nu am auzit de Dânsul".* Acestea ei zicând şi ştiind ce s-a făcut Lui, îndată au început a plânge mai întâi, şi aşa nevoindu-se ei au arătat adevărul.

Atunci Preacurata cunoscând adevărul, îndată cunoscând că Fiul ei pătimeşte cumplit, şi cu mare plângere sărind, a început a alerga pe drumul Ierusalimului, şi degrabă şi celelalte Sfinte femei au început a alerga în urma ei temându-se să nu o ucidă întristarea cea multă, şi ajungând ele cu grăbire la Ierusalim, au mers drept la curtea lui Pilat, şi n-au apucat pe Domnul aici, căci Îl pornise la deal pe uliţă, la Golgota.

Iar ele mai cu grăbire mergeau ca să-L afle, şi apucând pe alt drum au ajuns întâi ele la Golgota şi neaflându-L acolo, s-au întors degrabă la vale pe alt drum; şi iată că L-au întâmpinat, tocmai când căzuse sub Cruce, şi ostaşii Îl băteau cumplit şi Îl trăgeau cu funia ce o avea de grumaz; şi nu se putea scula de greutatea Crucii, fiindcă slăbise acum foarte, şi era aproape de moarte, tăvălindu-Se în sânge, şi nemaiputând din acel loc să ducă Crucea, au dat-o lui Simon Chirineanul.

În această jalnică stare aflând prea nevinovata Maică pe Fiul ei Cel iubit, sub Cruce

cu totul istovit de bătăi, încruntat peste tot în sânge încât urmele pe care venise, şi locurile pe care căzuse cu Crucea, erau toate înroşite cu scumpul Sânge.

Cine poate să spună cu amănuntul lovirile în piept ale Născătoarei de Dumnezeu? Lacrimile cele amare, smulgerea nevinovatului şi frumosului păr din cap, ruperea obrazului cu unghiile, încât de n-ar fi fost celelalte Sfinte femei, cu totul s-ar fi ucis.

Şi ce era mai rău, că nici nu o lăsau ticăloşii ostaşi ca să se apropie la Fiul său, ci numai în urmă mergând şi tânguindu-se, unele ca acestea zicea: ***"Ah! Preaiubite Fiul meu! nu ai voit să mă asculţi pe mine, Maica Ta, ca să rămâi în Betania, ci ai venit la Ierusalim ca să faci Paştile; iată ce-Ţi răsplătesc cei care s-au îndestulat la facerile Tale de bine! Vai mie, Fiul meu! Vai mie, Fiul meu! căci ai făcut aceasta!***

Ah! ce rău ai făcut jidovilor pentru care acestea Ţi-au răsplătit? Vai mie, Fiul meu! Mângâierea mea şi Inima mea cea prea dulce!

Ah! Fiul meu Preaiubit, cum văd urmele Tale pline de sânge, şi nu mă pot apropia ca să Te şterg pe faţă! Vai mie, Fiul meu şi Dumnezeul meu! Trimite mai întâi la mine moartea, căci nu pot suferi să văd acestea care nu nădăjduiam".

Cu aceste cuvinte şi cu alte asemenea petrecea prea curata Fecioară pe Fiul său împreună cu celelalte femei, până ce au ajuns în deal la Golgota, şi ajungând la locul cel de osândă îndată ostaşii L-au dezbrăcat de haine, şi L-au lăsat cu tot Sfântul Trup gol spre mai multă batjocură, după aceea L-au întins jos pe Cruce şi L-au ţintuit, întâi la amândouă mâinile, apoi picioarele unul lângă altul.

Şi atâta L-au întins pe uscatul lemn al Crucii, încât după proorocie, puteai număra oasele Lui, şi îndată după ce L-au pironit au legat Crucea cu funii, apoi cu multe strigări şi ocărî ridicându-o au înfipt-o în piatră, în gaura cea făcută înadins pentru aceasta.

Acestea privindu-le Născătoarea de Dumnezeu s-a pătruns la cele dinlăuntru şi zăcând la pământ a leşinat, şi a stat mult aşa nemişcată în mâinile Sfintelor femei care nici ele nu se pricepeau la cine vor căuta mai întâi, pe Domnul pe care L-au văzut răstignit, şi tot Trupul Lui scăldat în Sângele care curgea din rănile mâinilor şi picioarelor sau pe Maica Lui ce acum leşinase. Şi mai vârtos femeile fiind şi ele slabe de fire, întru acel ceas Sfântul Ioan a fost de mare trebuinţă, ca unul ce la toate a fost de faţă.

După ce au răstignit pe Domnul, au răstignit împreună şi pe acei doi tâlhari, însă nu cu piroane, ci cu funii au legat mâinile şi picioarele lor, după cum erau învăţaţi de cei fără de lege, că numai pe Hristos să-L răstignească cu piroane, pentru zavistia şi urâciunea cea mare ce aveau asupra Lui; apoi după ce au răstignit şi pe tâlhari au aruncat sorţi pentru cămaşa Domnului şi hainele le-au împărţit lor. Şi s-au întors ostaşii la ale lor, rămânând numai unul pentru pază.

După plecarea ostaşilor, prea curata Fecioară a putut să se apropie de sulcele său Fiu, şi a acoperit prea cinstitele Sale coapse cu marama capului său, socotind de mare mângâiere că este slobodă a-şi plânge pe Fiul ei cum voieşte totdeauna, cu celelalte femei şi cu Sfântul Ioan.

Deci aşa aflându-se Domnul spânzurat pe Cruce, adunarea cea ticăloasă ce era acolo, L-a mai scuipat peste tot trupul gol de 73 de ori, când a primit feluri de ocărî şi luări în râs, şi adăpare cu oţet şi cu fiere, şi hule de la tâlharul cel necredincios, precum ne arată şi Sfinţii evanghelişti despre acestea mai cu de-amănuntul.

Stând Născătoarea de Dumnezeu lângă Crucea Fiului său şi ştergându-L de sânge, Îi spăla picioarele Lui cu lacrimi şi le săruta şi mult Îl ruga ca să-i zică ei cel mai de pe urmă cuvânt, şi să nu o lase cu totul nemângâiată.

Şi zicea: ***"Ah, Fiul meu ce rău ai văzut Tu la mine, că iată cu tâlharul vorbeşti şi Raiul îi făgăduieşti, iar cu mine nu vorbeşti nici un cuvânt, dar întru a cui casă mă laşi Fiul meu, şi pe cine mângâiere voi avea în locul Tău? Vai mie, Fiul meu, nu mă trece tăcând, că iată, sunt aproape de moarte, şi pentru ce nu porunceşti morţii să mă ia pe mine mai înainte, că ce mai sunt eu fără de Tine?! Vai mie, Fiul meu, cum Ţi s-a închis milostivirea cea spre mine, Maica Ta."***

Atunci Domnul a zis către Ioan care sta sub Cruce plângând: „ Ioane, iubitul Meu! Iată Maica Mea să-ţi fie ţie maică şi să o păzeşti ca pe lumina ochilor tăi".

Şi a zis către Maica Sa: "Încetează o, Maica Mea, de atâta tânguire, că mai multă durere îmi pricinuiesc lacrimile şi durerile tale, decât piroanele ce Mi-au străbătut mâinile şi picioarele Mele. Iată pe Ioan să-l ai fiu în locul Meu."

Aceste cuvinte auzindu-le Fecioara Născătoare de Dumnezeu, a luat puţină mângâiere, şi Îi mulţumea tare că nici în grelele Sale munci nu a trecut-o cu vederea.

Apropiindu-se ceasul al nouălea, după ce L-au adăpat cu oţet şi cu fiere de multe ori, cu strigare mare plecându-şi capul şi-a dat duhul când şi înfricoşate semne s-au

făcut în cer şi pe pământ adică, întunecarea soarelui, ruperea catapetesmei, cutremurul pământului, despicarea pietrelor şi altele ce ne arată şi evangheliştii mai lămurit.

După aceea la puţin timp au venit ostaşii trimişi de sfatul jidovesc, ca osândiţilor să le zdrobească fluierele picioarelor cu ciomegile, ca mai curând să moară şi să-i ridice de pe cruce ca să nu rămână până a doua zi, pentru că era Sâmbătă.

Deci venind ostaşii zdrobiră mai întâi fluierele tâlharilor, apoi venind la Hristos şi văzând că murise deja, nu I-au zdrobit fluierele, ci unul din ostaşi, care se afla cu suliţa în mână s-a repezit la Sfânta Coastă cea dreaptă de unde îndată a ieşit sânge şi apă.

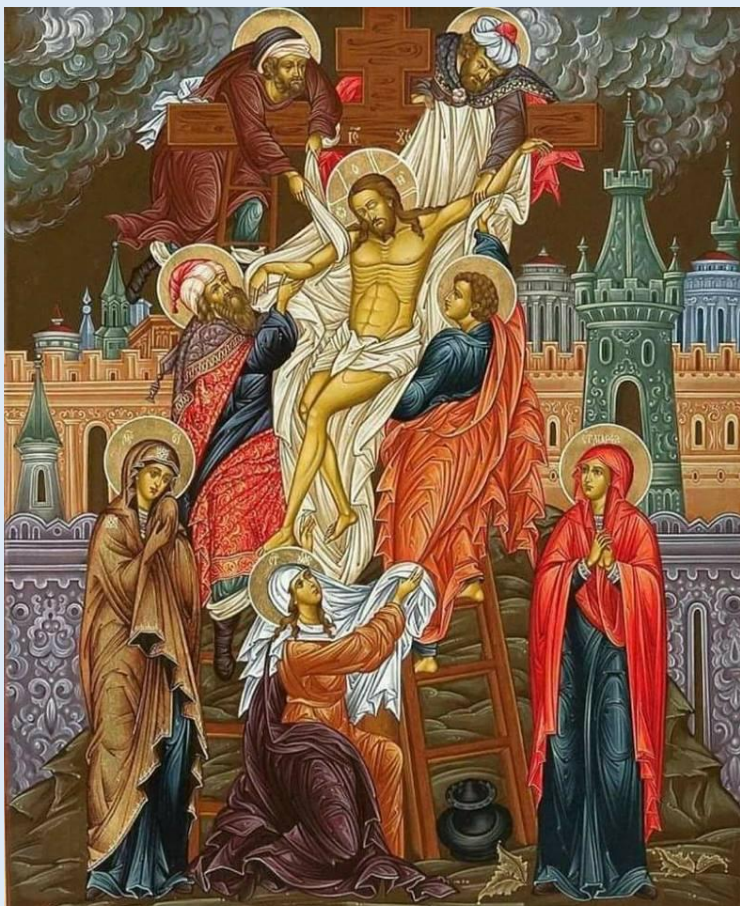
Acestea văzând Ioan, a mărturisit că adevărată este mărturisirea lui, că acestea au fost toate şi ce a văzut a scris.

Tot în acea vreme şi Nicodim a strigat: ***"Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta"***, şi crezând, nu s-a mai întors la sfatul jidovilor, şi a rămas drept credincios până la sfârşit.

Aceasta aşa săvârşindu-se mai presus de fire, căci cu adevărat spaimă era a vedea pe Făcătorul cerului şi al pământului spânzurat pe Cruce atâtea ceasuri!

Către seară fiind, a venit un bărbat din Arimateea, anume Iosif, cu bun chip şi boier fiind a îndrăznit şi a intrat la Pilat, şi a zis: *"Pilate, o mică cerere am către stăpânirea ta: dă-mi Trupul străinului acestuia Nazarinean care este pironit pe Cruce. Nu-ţi cer un lucru mare, ci un Trup mort, ci deşi tu necunoscându-L L-ai osândit mai cu asprime decât pe tâlhari, însă eu Îl cunosc cine este El, şi pentru ce a pătimit, iată acum s-au potolit toate tulburările şi strigătele jidovilor, nu te vatămă pe tine cu nimic dacă mi-L vei dărui mie să-L îngrop după lege. Şi s-a mirat Pilat că a murit aşa curând, om tânăr fiind, şi înţelegând că a murit, umilindu-se şi de cuvintele lui Iosif, a rămas intru mare mâhnire şi lui Iosif i-a poruncit ca fără nici o temere să-L coboare de pe Cruce şi să-L dea obişnuitei îngropări.*

Deci Iosif (dobândind) primind acest mare dar, adică slobodă voie de la Pilat pentru îngroparea Domnului, fără zăbavă s-a dus să-L coboare de pe Cruce, unde îndată a venit şi Nicodim cu smirnă şi cu amestecături de aloe, care erau mai înainte pregătite.

Şi aşa Iosif şi cu Nicodim şi cu Sfântul Ioan cu multe lacrimi, mai întâi închinându-se, L-au dezlegat de pe Cruce. Mai întâi a dezlegat Sfântul palmele care erau foarte rău spintecate şi rănite, pentru că toată greutatea trupului a spânzurat numai întru acele două mâini şi piroane ale palmelor, din care nevoie era a se spinteca dumnezeieştile palme.

Asemenea a dezlegat şi prea curatele picioare şi L-a coborât de pe Cruce. Deci acestea aşa făcându-se, cine poate să povestească sau să spună amarele lacrimi şi tânguiri ale Născătoarei de Dumnezeu şi a celor împreună cu Dânsa.

Văzând înfricoşatele răni şi pe Fiul său mort, fără suflare, purtându-L pe mâinile lor, Îi spăla rănile cu lacrimi şi adesea le săruta cu mângâietoare şi jalnice cuvinte intru atâta încât pleca spre plângere şi pe cele neînsufleţite stihii.

Ar fi voit prea curata Fecioară, măcar puţin timp a petrece pe Fiul său cu lacrimi şi cu cuvinte cuviincioase ca unei Maice, dar nu i-a fost cu putinţă, fiind acum noapte, şi porunca era ca toţi să se liniştească pentru ziua Paştilor, şi aşa degrabă spălându-I Sfântul Trup cu aloe şi înfăşurându-L cu pânză subţire, precum aveau obi-

cei jidovii a face, iar Iosif de spaimă cuprins fiind, cu frică slujea la îngroparea Domnului Hristos şi cu lacrimi grăia unele ca acestea: *"Vai mie, Preadulcele meu Iisus, cum mă voi atinge de Trupul Tău cel nestricăcios, sau cu ce pânză Te voi înfăşura? Sau cu ce mâini Te voi pune în groapă? Sau ce cântări voi cânta la îngroparea Ta? Ştiu şi pricep ce minunate cuvinte ar trebui să se cânte Dumnezeirii Tale, pe care mintea noastră nu le cuprinde, însă împreună cu Nicodim vom cânta aşa:* ***"Fiule, Unul Născut, Cuvântul lui Dumnezeu Tatăl, Acela ce eşti fără de moarte, care ai venit pentru mântuirea noastră a Te întrupa din Sfânta de Dumnezeu Născătoare şi pururea Fecioară Maria, neschimbat Te-ai făcut Om, răstignindu-Te-ai Dumnezeule, şi cu moartea pe moarte ai călcat, Unul fiind din Sfânta Treime, împreună proslăvit cu Tatăl şi cu Sfântul Duh, miluieşte-ne pe noi".***

Şi aşa L-au pus într-o groapă a lui Iosif în grădina sa, care era săpată în stâncă, unde nimeni mai înainte nu zăcuse, ca înviind Hristos să nu socotească că a fi învierea altcuiva.

Iar amestecarea de aloe şi de smirnă a fost lipicioasă, că dacă vor vedea pânza şi marama capului rămasă în groapă, ca să nu li se pară că L-au furat, că în ce chip nefiind slobozenie, ci mai vârtos ostaşi erau puşi pentru paza mormântului, ar fi putut cineva să-L fure, sau să rupă acele ce erau lipite de Trup? Deci cu unele ca aceste cuvinte şi tânguiri, a fost îngropat Trupul Domnului nostru Iisus Hristos de Sfinţii bărbaţi Iosif cel cu bun chip, şi de Nicodim, şi de Ioan cuvântătorul de Dumnezeu, împreună şi cu prea curata Fecioară Maica Sa, şi de Sfintele femei mironosiţe, iar altul vreunul din ucenici n-a fost, fiind toţi risipiţi şi ascunşi de frică, şi punând pe uşa gropii o piatră foarte mare, s-au dus de acolo şi s-au odihnit după poruncă.

A pătimit Izbăvitorul nostru cu tot sufletul Său şi cu tot Trupul Său, izbăvind pe om din moartea cea sufletească şi trupească; cu sufletul a pătimit: scârbă, tânguire şi temere de moarte.

Peste toate puterile sufleteşti, adică peste minte, peste înţelegere şi peste voie. Iar cu Trupul gol a pătimit bătăi, răni şi dureri peste toate mădularele şi simţirile trupeşti. Peste cap împoldiri, pe mâini şi pe picioare pironire, pe coastă şi pe inimă împungere, peste obraz şi tâmple lovituri şi scuipături.

La pipăirea a tot Trupului bătut, la gustare adăpare cu oţet şi cu fiere. Spre mirosire întru puturoasă închisoare, şi spre Golgota de către trupuri răbdarea putorilor, la auzire ocărî şi huiduiri, la vedere acoperirea ochilor, şi vărsarea lacri-

milor, a celor ce stăteau şi plângeau sub Crucea Lui, şi la privirea dezgolirii Trupului Său, când prea cinstita Maica Sa I-a acoperit coapsele cu marama capului său.

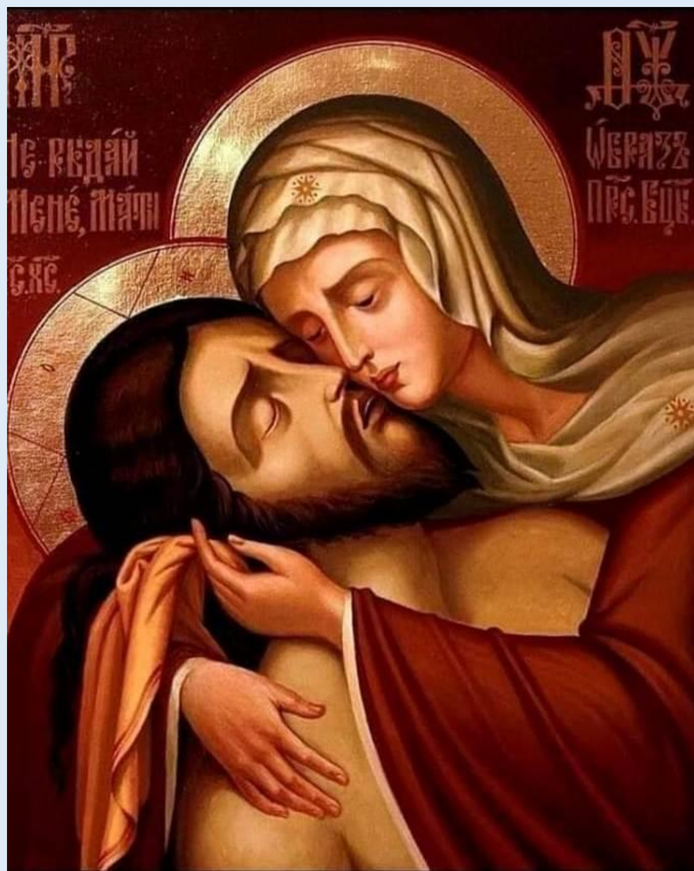
Însă trei mai iuţi dureri au fost la Sfintele Patimi ale Domnului:

- *Cea mai întâi când Domnul nu multe suflete a văzut pocăindu-se cu mulţumire pentru pătimirea Sa, pentru care în zadar Sângele Lui a fost vărsat.*
- *Al doilea, când Domnul a văzut sufletul Maicii Sale sub Cruce gemând, şi cu arma pătimirii pătrunsă.*
- *Al treilea, când Trupul Lui pe Cruce L-au pironit, atât de mâini şi de picioare L-au întins, încât s-au desfăcut toate alcătuirile Lui, în ceasul acela s-a împlinit prooro-cirea psalmistului: "Numărau toate oasele Mele".*

Toate pătimirile Domnului au fost 100146.

Dacă cineva, suferind din inimă pentru atâtea răni ale Domnului Iisus Hristos şi peste toată ziua va face rugăciune dumnezeiască: "Tatăl nostru" de 15 ori, acela într-un an de zile câte o rugăciune în cinstea fiecărei răni Îi va aduce Domnului, sau câte 15 mătănii într-un an, în fiecare zi, în cinstea Patimilor Domnului făcând, acela va aduce câte o metanie la fiecare rană a Domnului.

Iar ce fel de folos este omului, din cugetările Patimilor Domnului Iisus Hristos unul din dascăli a scris: "Dacă cu adevărată cugetare şi cu desăvârşită sfărâmare a inimii vei cugeta pentru patimile lui Hristos, mai mult folos vei avea, decât când cineva care peste tot anul va posti de pâine şi de apă, sau de s-ar omorî pe toată ziua trupul său până la vărsare de sânge chinuindu-se, sau de-ar citi Psaltirea pe toată ziua".

Când pe Cruce, fără vină,
Iisus Hristos atârna,
Maica Domnului de milă,
Izvor de lacrimi vărsa.

Amin!

(Din descoperirile Îngerului Domnului, făcute celui între Sfinţi, părintelui nostru Dimitrie, făcătorul de minuni, mitropolitul Rostovului, Ieroslavului şi Rusiei, trimis stareţului Paisie din arhiva Sfântului Sinod al Petersburgului de secretarul Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe creştine din Rusia.)

Plânsul Maicii Domnului

Văzându-L pe Hristos pe Cruce,
Răstignit de bunăvoie între tâlhari,
PreaSfântă Maica Sa, lovindu-se cu pumnii, striga:
„Fiul meu Cel fără de păcat!
Eşti ţintuit pe Cruce fără vină,
Ca un tâlhar,
Ca să redai viaţă neamului omenesc, după mare milă Ta!
Cum pot eu să sufăr să te văd Ţintuit pe lemn,
Pe Tine, născut fără durere, zămislit fără de bărbat!
Cu câtă durere e frântă inima mea!
S-a împlinit cuvântul lui Simeon:

„O sabie îţi va străpunge inima!”
Lumea se bucură, primind de la Tine Izbăvirea;
Dar pântecele meu arde la vederea răstignirii Tale,
Cum suferi Tu singur pentru toţi, o, Fiul meu,
Ci mântuieşte-i pe toţi ce-ţi cântă Ţie!

(Din stihirile Crucii şi ale Născătoarei de Dumnezeu)